การศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสอง ในกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

นายก่อชาติ ชำนาญช่าง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
กันยายน 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

495.918
ก351ก
ร.3

การศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสอง ในกรุงเทพมหานคร

13 พ.ย. 2546

บทคัดย่อ

ของ

นายก่อชาติ ชำนาญช่าง

S 328199

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
กันยายน 2546

ท 229276

ก่อชาติ ชำนาญช่าง. (2546). *การศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร.* สารนิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี, อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร , อาจารย์นงเยาว์ กอสนาน.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาลักษณะคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้

2. ศึกษาลักษณะการสร้างคำสแลง และพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษาสแลงของสาวประเภทสอง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สาวประเภทสองในเขตวังทองหลาง เขตวัฒนา และเขตห้วยขวาง จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นแบบไม่มีโครงสร้างแน่นอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การสร้างคำสแลงของสาวประเภทสองพบว่า ใช้วิธีสร้างคำใหม่มากที่สุด รองลงมาคือการนำคำที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่และการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น วิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง นอกจากนั้นยังพบเกณฑ์การสร้างคำใหม่ เพิ่มเติมซึ่งได้แก่ การผสานและประสมคำระหว่างคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับ การย่อคำ , การแปรเสียง , และการตัดพยางค์ การสร้างคำจากการแปรเสียงของคำ กับการตัดพยางค์ , และการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ

2. การใช้คำสแลงของสาวประเภทสองสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมบางด้านของสาวประเภทสอง พฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ ด้านเพศ รองลงมาคือด้านอุปนิสัยและบุคลิกภาพ และด้านความสวยความงาม พฤติกรรมที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการทำงาน ด้านยาเสพติด ด้านโรคภัย และด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

A STUDY OF SLANG IN THE TRANSVESTITE COMMUNITY OF BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

MR. KORCHART CHUMNANCHANG

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree in Educational Linguistics

at Srinakharinwirot University

September 2003

Korchart Chumnanchang. (2002). *A Study Of Slang In The Transvestite Community Of Bangkok*. Master's Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Yanisa Buranachaitavee, Wannakarn Likidrattanaporn, Nongyao Korsanan.

The purposes of this research were

1. To study slang in the transvestite community in Bangkok

2. To study word formation and behaviors which are reflected in using slang by transvestites

The subjects of the study were 45 transvestites in Wungthonglang District , Wattana District, and Hauykwang District. Unstructured interview was used as a data collection instrument in order to study slang. The data were statistically analyzed by percentage.

The findings were as follows.

1. Four criteria were used to analyze formation of slang words. It was found that most of the new slang words were newly-coined words, followed by words that have been used with new meaning , words from foreign languages or local languages that have been given new meaning , and sound symbolism respectively. New criteria were given for words that did not fit into the given criteria. These new categories were compound words, words with shortened forms of words, sound variation, omission, and sound variation, omission, and addition.

2. Regarding slang used by the transvestites reflected on transvestites' behaviors. It was found that the most prevalent behavior is sex , followed by personality beauty , work , drugs ; disease , and intergroup relationships respectively.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี)

..... กรรมการ

(อาจารย์นงเยาว์ กอสนาน)

..... กรรมการ

(อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ ..2... เดือน...กันยายน..... พ.ศ.2546

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อ.ญาณิสา บูรณะชัยทวี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้เมตตาสละเวลาแสดงความคิดเห็น ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยจนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณ อ.นงเยาว์ กอสนาน และ อ.วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและแนวคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณ เพื่อนๆสาวประเภทสองทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ เพื่อนๆรุ่นภาษาศาสตร์ปี 44 ทุกคนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

และสุดท้ายขอขอบพระคุณบิดา มารดา และพี่สาว ที่ได้เลี้ยงดู ให้กำลังใจด้วยความรักและห่วงใยแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่พระคุณบิดา มารดา และขอแสดงความระลึกถึงพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ วางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

ก่อซาติ ชำนาญช่าง

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	คำ	5
	ความหมายของคำ	5
	ระดับของคำ	10
	คำสแลง	12
	ความหมายของคำสแลง	12
	ที่มาของคำสแลง	13
	ประเภทของคำสแลง	13
	การสร้างคำสแลง	14
	สาวประเภทสอง	17
	งานวิจัยที่เกี่ยวของกับคำสแลง	18
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	21
	การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	21
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	21
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	22
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	22
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	25
	ตอนที่1 การจัดกลุ่มคำสแลงโดยใช้เกณฑ์การสร้างคำของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ และ สุชาดา เทวะผลิน	25

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ หน้า

4 (ต่อ) ตอนที่ 2 การจัดกลุ่มพฤติกรรมที่สะท้อนจากการใช้คำสแลงของสาว ประเภทสอง 33

5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ 40
- จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า 40
- วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 40
- สรุปผลการศึกษาค้นคว้า 41
- อภิปรายผล 42
- ข้อเสนอแนะ 45

บรรณานุกรม 46

ภาคผนวก 50

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์ 60

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ หน้า

1 แสดงสัดส่วนการสร้างคำสแลงของสาวประเภทสอง..... 25

2 แสดงพฤติกรรมที่สะท้อนจากการใช้คำสแลงของสาวประเภทสอง..... 34

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษากับสังคมอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ทั้งนี้เพราะ เมื่อคนรวมกลุ่มกันเป็นสังคม ทำกิจกรรมร่วมกัน จำเป็นต้องมีระบบเพื่อการสื่อสาร ระบบการสื่อสารที่รู้จักกันดีคือ ภาษา เราอาจกล่าวได้ว่า สังคมมนุษย์ เป็นสังคมภาษา (ประพจน์ อัศวิรุฬหการ. 2539) ลักษณะภาษาที่ใช้กันในสังคมนั้นมีความหลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของสถานการณ์ และกลุ่มผู้ใช้ภาษา กล่าวคือ รูปแบบภาษาที่คนในสังคมไทยใช้สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ซึ่งได้แก่ ภาษาทางการหรือภาษาแบบแผน (Formal Language) เป็นภาษาที่ใช้ในการพูดและเขียนในโอกาสสำคัญและเป็นทางการ โดยคำนึงถึงความสุภาพและความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา เช่น การเขียนตำราวิชาการ คำปราศรัย คำกล่าวเปิดการประชุม เป็นต้น ภาษากึ่งทางการหรือภาษากึ่งแบบแผน (Informal Language) เป็นภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนที่ไม่เป็นทางการมากนัก มีความสุภาพแต่ไม่ต้องระมัดระวังเท่าภาษาระดับแบบแผน อาจมีการละส่วนของประโยคได้บ้าง เช่น บทความแสดงความคิดเห็น การเจรจาทางธุรกิจ หรือ การอภิปราย เป็นต้น และรูปแบบภาษาสุดท้ายก็คือ ภาษาไม่เป็นทางการหรือภาษาปาก (Vulgarism) เป็นภาษาที่สนทนากันในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ การติดต่อซื้อขายทั่วไป ภาษาระดับนี้ไม่เคร่งครัดในกฎเกณฑ์ของภาษามากนัก ภาษาปากจึงเป็นภาษาที่ใช้สนทนากับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคยกัน เช่น ในกลุ่มเพื่อน หรือคนในครอบครัว เป็นต้น (อรพันธ์ บวรรักษา. 2544 : 100)

ภาษาสแลง จัดเป็นภาษาไม่เป็นทางการหรือภาษาปากประเภทหนึ่ง นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำสแลงโดยสรุปได้ว่า เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน คือ ไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้อย่างเป็นมาตรฐาน เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม หรือถ้าปรากฏก็จะระบุว่าเป็นภาษาปาก เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ที่ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา ตลกขบขัน ทำให้มีพลังภาษามากขึ้น เป็นคำที่ใช้อยู่ไม่นาน มักจะเลิกใช้ไปเพราะหมดความนิยม ใช้เฉพาะกลุ่ม ซึ่งกลุ่มอาจเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ได้โดยสมาชิกในกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน (พิษณุ บ่างเขียว. 2537 : 98) นอกจากนั้น (พาร์ทริจ. 1954 : 116) ยังกล่าวว่า การใช้ภาษาสแลงทำให้เราสามารถคาดการณ์พฤติกรรมของผู้ใช้ภาษาได้ เนื่องจากคุณลักษณะของสแลงประการหนึ่งคือ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้ใช้ภาษา สมใจ เสรีวงศ์ (2526) ยังกล่าวอีกว่า ภาษาสแลงนั้นสามารถใช้สื่ออารมณ์ขันเป็นส่วนมาก หรือสื่ออารมณ์กระทบกระแทกก็มีบ้าง เป็นภาษาที่เกิดขึ้นเพื่อใช้อำพรางหรือกลบกลื่นคำต้องห้าม ดังนั้นการศึกษาภาษาสแลงจึงทำให้เห็นถึงประสบการณ์และพฤติกรรมของมนุษย์ได้

นอกจากประสบการณ์ที่ทำให้เราใช้ภาษาต่างกันแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆทางสังคมวิทยาที่ทำให้การใช้ภาษามีความแตกต่างกันออกไป เช่น อายุ การศึกษา อาชีพ และเพศ เป็นต้น ลักแมน (Luckmann. 1975 : 39) กล่าวว่า รูปแบบการใช้ภาษาของมนุษย์เกี่ยวข้องกับชั้นทางสังคม อยู่บนพื้นฐานของรูปแบบการดำเนินชีวิต (Life Style) และความเป็นกลุ่มพวก สาเหตุที่ทำให้ภาษามีรูปแบบที่หลากหลายเนื่องจากความพยายามพิเศษของมนุษย์ที่แทนที่ภาษาปกติด้วยภาษาใหม่ โดยพัฒนาภาษาเหล่านี้จากคำธรรมดา เป็นภาษาพิเศษรูปแบบต่างๆ เช่น สแลง คำเฉพาะกลุ่ม หรือคำเฉพาะกลุ่มของวัยรุ่น วัยรุ่นมักจะสร้างถ้อยคำ สำนวนใหม่ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารในกลุ่มของตน ตัวอย่างเช่น " เป็นอะไรที่เลิศมาก " , " ตรึม " , " สยึมกี๋ย " ซึ่งผู้ใหญ่หลายๆคนมักจะไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์แปลกๆเหล่านั้น เนื่องด้วยวัยรุ่นและผู้ใหญ่มีวัยที่แตกต่างกันนั่นเอง คนที่มีระดับการ

ศึกษาที่แตกต่างกันย่อมใช้ภาษาต่างกัน ตัวอย่างเช่น ภาษาของคนที่เรียนจบระดับประถมศึกษา จะแตกต่างกับภาษาของนักวิชาการที่จบในระดับปริญญาเอกอย่างสิ้นเชิง เพราะในชีวิตประจำวันของคนที่เรียนจบระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่จะใช้เฉพาะแต่ภาษาปากในการสื่อสาร ซึ่งต่างจากภาษาของของนักวิชาการที่มีลักษณะเป็นภาษาทางการและมีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศค่อนข้างมาก ในด้านอาชีพ จะเห็นได้ชัดว่า ขณะที่แพทย์สื่อสารกับพยาบาล คนทั่วไปไม่สามารถที่จะเข้าใจภาษาที่แพทย์และพยาบาลใช้สื่อสารกัน ทั้งนี้เพราะภาษาที่แพทย์ใช้นั้นเป็นภาษาเฉพาะอาชีพ จึงกล่าวได้ว่าอาชีพแต่ละอาชีพย่อมมีการใช้ภาษาที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป นอกจาก อายุ การศึกษา และ อาชีพแล้ว เพศก็เป็นสิ่งที่ทำให้สถานภาพและบทบาททางสังคมต่างกัน สังคมที่เราอาศัยอยู่มิได้มีเพียง 2 เพศ คือ เพศชาย และเพศหญิงเท่านั้น ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าเพศที่สามก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม แต่ละสังคมจึงมีความคาดหวังต่อพฤติกรรมและการใช้ภาษาของ ชาย หญิง และเพศที่สาม ที่ต่างกัน เช่น ในสังคมไทย ผู้ชายจะพูด " ครับ " ผู้หญิงจะพูด " ค่ะ " เพศที่สามจะพูด " ค่ะ " หรือ " อ่ะ " เป็นต้น จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้ในสังคมจะสะท้อนให้เห็นถึง ความแตกต่างของปัจจัยทางสังคม ด้าน เพศ อายุ การศึกษา และอาชีพ

ปัจจุบันสังคมไทยได้เปิดโอกาสและให้การยอมรับสาวประเภทสองมากขึ้น ทำให้สาวประเภทสองมีบทบาทในสังคมไทยมากกว่าแต่ก่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสร้างสีสันในวงการบันเทิง ละครและภาพยนตร์ต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาวประเภทสอง ซึ่งมักจะมีกระแสของการตอบรับจากประชาชนเป็นจำนวนมาก และยังสามารถเรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มจากคนดูได้เป็นอย่างดี วงการการศึกษาก็ยอมรับความสามารถของบุคลากรจากคนในกลุ่มนี้มากขึ้น เช่น รายการ " ภาษาไทยน่ารู้กับครูลิลลี่ " ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ทุกวันจันทร์ ถึง วันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 17.55-18.00 น. ซึ่งสอนโดยครูลิลลี่ (นายกิจมาโนชญ์ โรจนทรัพย์) และในวงการอื่นๆก็เช่นกัน ที่ยอมรับสาวประเภทสองมากขึ้น คนไทยยอมรับความรู้ความสามารถของสาวประเภทสองมากขึ้นเพราะสาวประเภทสองก็เป็นสังคมกลุ่มหนึ่งของสังคมไทยที่สามารถทำประโยชน์ และนำความรู้ความสามารถที่มีอยู่มาสร้างสรรค์ พัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพได้ เฉกเช่นเดียวกับคนทั่วไปในสังคม

ในกลุ่มของสาวประเภทสองมักจะมีการสร้างสรรค์ ผลิตคำศัพท์หรือคำสแลงขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่ม คำสแลงที่สาวประเภทสองใช้กัน จะมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์และน่าสนใจ การใช้คำสแลงของสาวประเภทสองจะมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานทั้งในเรื่องของการใช้คำ และความหมายของคำอันเนื่องมาจากลักษณะทางสังคมและพฤติกรรมต่างๆเช่น เรื่องของความสนใจความสวยความงาม และเรื่องของเพศตรงข้าม ตลอดจนลักษณะการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากคนทั่วไป คำศัพท์สแลงดังกล่าวสามารถสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมและสภาพการดำเนินชีวิตของสาวประเภทสองได้ชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น " เมื่อคืน **น้ำหวาน**เยอะไหม? " หรือ " อ๋อ ! พี่คนนั้นเหรอ**โลว์บัง**สุดฤทธิ์ " คำว่า " **น้ำหวาน** " ในประโยคแรกจะหมายถึง ชายหนุ่มวัยแรกรุ่น ส่วนคำว่า " **โลว์บัง** " ในประโยคที่สองหมายถึง หน้าตาไม่ดี , ดูต้อยต่ำ เป็นต้น หากเป็นคนทั่วไปจะไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านี้ จะเห็นว่า คำว่า " **น้ำหวาน** " สามารถสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของสาวประเภทสองในด้านการสนใจเพศตรงข้าม และคำว่า "**โลว์บัง** " สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของสาวประเภทสองในเรื่องของความสวยความงาม

ในประเทศไทย การศึกษาภาษาสแลงยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ภาษาสแลงถูกมองว่าเป็นการใช้ภาษาที่ต่ำกว่าระดับมาตรฐาน เป็นภาษาที่ไม่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคมอย่างกว้างขวาง แต่การที่ภาษาภาษาสแลงถูกจัดว่าเป็นภาษาที่ต่ำกว่าระดับมาตรฐานนี้ สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่ใช้ภาษาสแลงเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ของสังคม การใช้สแลงจึงเป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อถึงความรู้สึกนึกคิด ได้ตรงตามเป้าประสงค์มากที่สุดรูปแบบหนึ่ง (วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข. 2545 : 1-2) จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา

ลักษณะภาษาสแลงของสาวประเภทสอง นอกจากนี้ภาษาสแลงของสาวประเภทสองเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทย เป็นภาษาอีกรูปแบบหนึ่งที่คนในสังคมใช้ในการสื่อสาร และมีลักษณะแปลก แตกต่างจากภาษาสแลงของคนกลุ่มอื่นๆ ดังนั้นหากเราได้พยายามทำความเข้าใจ ศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำแสลงแล้วจะทำให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง มีความเข้าใจที่ตรงกัน ไม่เกิดความสับสน และไม่ก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร จึงกล่าวได้ว่าหากเรามีความรู้ความเข้าใจในภาษามากเพียงใด ย่อมส่งผลให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น และนอกจากนั้นการศึกษาภาษาสแลงของสาวประเภทสองทำให้เราได้ทำความรู้จักและมีความเข้าใจในตัวสาวประเภทสอง ผู้ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้ดียิ่งขึ้น เพราะสาวประเภทสองนั้นได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสามารถทำประโยชน์แก่สังคมที่เราอาศัยอยู่ การศึกษาภาษาสแลงของสาวประเภทสองสามารถสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์ทางภาษาด้านการเพิ่มคำสแลงใหม่ในคลังคำ แม้ว่าจะใช้ในกลุ่มเล็กแต่ก็นับได้ว่าเป็นวิวัฒนาการอย่างหนึ่งของภาษาไทยในปัจจุบัน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้

2. เพื่อศึกษาลักษณะการสร้างคำสแลง และพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษาสแลงของสาวประเภทสอง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะของคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้

2. ทำให้ทราบลักษณะการสร้างคำสแลงของสาวประเภทสอง

3. ทำให้ทราบพฤติกรรมบางด้านของสาวประเภทสอง

4. การเข้าใจภาษาสแลงที่สาวประเภทสองใช้ ทำให้การสื่อสารระหว่างสาวประเภทสองและผู้ที่เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการใช้ภาษาสแลงของสาวประเภทสอง ช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม – กรกฎาคม พ.ศ. 2546

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposing Sampling) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ สาวประเภทสองในเขตวังทองหลาง เขตวัฒนา และเขตห้วยขวาง จำนวน 45 คน โดย เลือกสุ่มสาวประเภทสองจากเขตวังทองหลางจำนวน 15 คน จากเขตวัฒนาจำนวน 15 คน และจากเขตห้วยขวางจำนวน 15 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำสแลง หมายถึง คำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มสาวประเภทสองที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าภาษามาตรฐาน เป็นคำที่ใช้สื่อถึง อารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติ และลักษณะร่วมบางประการของผู้ใช้ภาษา มีระยะเวลาในการใช้สั้นๆ อยู่ได้ไม่นาน

2. สาวประเภทสอง หมายถึง ชายที่มีจิตใจ รูปร่างหน้าตาและกริยาท่าทางเหมือนผู้หญิง แต่งตัวเป็นผู้หญิง มีทั้งที่ยังไม่ได้ผ่าตัดแปลงเพศและผ่าตัดแปลงเพศแล้ว

3. คนปกติ หมายถึง บุคคลทั่วไปที่ไม่ได้มีความใกล้ชิด สนิทสนมกับสาวประเภทสอง มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. คำ
    1.1 ความหมายของคำ
    1.2 ระดับของคำ
2. คำสแลง
    2.1 ความหมายของคำสแลง
    2.2 ที่มาของคำสแลง
    2.3 ประเภทของคำสแลง
    2.4 ลักษณะการสร้างคำสแลง
3. สาวประเภทสอง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลง

1. คำ

1.1 ความหมายของคำ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของ คำ ไว้ ดังต่อไปนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2517 : 59) ได้กล่าวถึงความหมายของคำไว้ว่า คำ คือเสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่ง ตามความต้องการของผู้พูด จะเป็นกี่พยางค์ก็ตามเรียกว่า คำหนึ่ง บางคำก็มีพยางค์เดียว บางคำก็มีหลายพยางค์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 187) ให้ความหมายของคำไว้ว่า คำ คือเสียงพูด , เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว

นววรรณ พันธุเมธา (2527 : 2) อธิบายเรื่องคำว่า ในฐานะผู้ใช้ภาษา เราพอจะทราบว่า เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆนั้นเป็นคำหรือไม่ ถ้าเสียงที่เปล่งออกมายังไม่มีความหมาย เรายังไม่ถือว่าเป็นคำ

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2521 : 41) ได้ให้ความหมายของคำในทางภาษาศาสตร์ว่า คำ เป็นหน่วยทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยเสียงและความหมาย

จากคำจำกัดความข้างต้น สรุปได้ว่า คำ คือ เสียงที่เปล่งออกมา และมีความหมายในตัว ซึ่ง คำอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้

นอกจากนี้ วราภรณ์ บำรุงกุล (2529 : 64-66) และ นววรรณ พันธุเมธา (เอกสารการสอนหน่วยที่ 1-8 การใช้ภาษาไทย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2533 : 79-84) ได้จำแนกความหมายของคำไว้ 6 ชนิด คือ

1. คำมีความหมายกว้างและความหมายแคบ คำแต่ละคำมีความหมายแคบกว้างต่างกัน บางคำบอกความหมายเฉพาะเจาะจงว่าหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง วัตถุชิ้นใดชิ้นหนึ่ง สัตว์ตัวใดตัวหนึ่ง แต่บางคำบอกความหมายโดยส่วนรวมของสิ่งที่อยู่ในประเภทเดียวกัน เช่น นก จะมีความหมายกว้างหมายถึง สัตว์ชนิดหนึ่งที่บินได้ อาจมีขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ ขนสีดำหรือขาว ปากยาวหรือสั้น ถ้าต้องการให้ความหมายแคบลงเราก็ต้องบอกรายละเอียดเกี่ยวกับนกให้มากขึ้น เช่น นกเล็ก นกสีดำ นกพูดได้ นกขุนทอง เจ้าขุนทอง

จะเห็นว่า เจ้าขุนทองมีความหมายที่แคบที่สุดเพราะหมายถึงนกตัวหนึ่ง นกขุนทอง ความหมายกว้างขึ้นอีก เพราะมีนกมากมายหลายล้านตัวที่เป็นนกขุนทอง นกพูดได้ ก็กว้างขึ้นอีก เพราะนกที่พูดได้มีหลายชนิด เช่น นกแก้ว นกขุนทอง ส่วน นก นั้นความหมายกว้างขวางมาก เพราะ รวมนกนานาชนิดหลายสีหลายพันธุ์

ในไวยากรณ์ไทยเราแบ่งคำนามเป็นสามานยนาม คือคำนามที่เป็นชื่อทั่วไป เช่น หมา แมว คน และวิสามานยนาม คือนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น เหมียว ตูบ สมศักดิ์ เป็นต้น ถ้าเปรียบเทียบระหว่างสามานยนามและวิสามานยนาม วิสามานยนามมีความหมายแคบกว่าสามานยนามเสมอ แต่ถ้าเปรียบเทียบระหว่างสามานยนามด้วยกันเอง สามานยนามบางคำมีความหมายกว้างกว่าสามานยนามบางคำ เช่น คำว่า สัตว์มีความหมายกว้างกว่า สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์เลื้อยคลานมีความหมายกว้างกว่าจิ้งจกเป็นต้น ตัวอย่างของคำที่มีความหมายแคบกว้างต่างกัน เช่น

กว้าง	แคบ	แคบกว่า	แคบไปอีก
เครื่องดนตรี	เครื่องดนตรีไทย	ซอ	ซออู้
เครื่องเรือน	เก้าอี้	เก้าอี้ยาว	
สัตว์	แมลง	ยุง	ยุงลาย
ที่อยู่	บ้าน	บ้านไม้	บ้านไม้สัก

2. คำมีความหมายตามตัวและความหมายอุปมา เช่นประโยคว่า เขาเสียมือขวาไป ความหมายตามตัวคือ ความหมายที่ปรากฏตามพจนานุกรม เช่น มือขวา หมายถึง มือข้างขวาของคน ส่วนความหมายอุปมาคือ การนำคำนั้นไปโยงกับเหตุการณ์หรือคำอื่น เช่น มือขวา (อุปมา) หมายถึง ลูกน้องคนสำคัญคอยช่วยเหลือเจ้านายเสมอจนมีความสำคัญเหมือนเป็นมือขวาของเจ้านาย

3. คำมีความหมายนัยตรงและความหมายนัยประหวัด ความหมายนัยตรงคือ คำที่เรานึกภาพตรงตามความจริงที่ประจักษ์แก่ตา เช่น เลือด ภาพที่ปรากฏคือ สีแดงอาจจะข้นหรือเหลว ดอกหญ้า ภาพที่ปรากฏคือ ดอกไม้ที่เกิดอยู่ตามทุ่งหญ้า หงส์ ภาพที่ปรากฏคือ นกชนิดหนึ่งในจำพวกห่าน

ความหมายนัยประหวัด คือ ภาพที่เป็นเหตุการณ์สัมพันธ์กับภาพที่ปรากฏ เช่น เลือด มักจะเกิดจากการบาดเจ็บ ซึ่งอาจจะเกิดจากอุบัติเหตุ การต่อสู้ หรือมีความตาย เช่น

เลือด	มีนัยประหวัดไปถึง	อุบัติเหตุ การต่อสู้ ความตาย
ดอกหญ้า	มีนัยประหวัดไปถึง	ความต่ำต้อย (เพราะอยู่ในที่ต่ำ)
หงส์	มีนัยประหวัดไปถึง	ความสูงศักดิ์

4. คำมีความหมายคล้ายกัน คือ ความหมายไม่เหมือนกันทีเดียว อาจจะมีส่วนคล้ายกันอยู่ หากนำไปใช้แทนที่กันจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือใช้กับคนต่างสภาพกันไปก็อาจจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น

ใช้กับเด็ก	เคี้ยง	หม่ำ
ใช้กับผู้ใหญ่	นอน	กิน
ใช้กับคนธรรมดา	กิน	ป่วย
ใช้กับพระภิกษุ	ฉัน	อาพาธ
ใช้กับเจ้านาย	เสวย	ประชวร
ใช้ในภาษาเขียน	ภาพยนตร์	รับประทาน
ใช้ในภาษาพูด	หนัง	ทาน , กิน
ใช้ในภาษาทางการ	เรียน	ใบอนุญาตขับรถยนต์
ใช้ในภาษาไม่เป็นทางการ	บอก	ใบขับขี่

5. คำมีความหมายตรงกันข้าม แยกย่อยได้หลายลักษณะคือ

5.1 คำตรงข้ามแบบกลับกัน เช่น

ซื้อ-ขาย	**ครู-ลูกศิษย์**	**แพ้-ชนะ**
ถ้า ก. ซื้อของ ข.	หมายความว่า	ข. ขายของให้ ก.
ถ้า ก. เป็นครู ข.	หมายความว่า	ข. เป็นศิษย์ ก.
ถ้า ก. แพ้ ข.	หมายความว่า	ข. ชนะ ก.

5.2 คำตรงข้ามแบบปฏิเสธ

ยาก-ง่าย	**ทุกข์-สุข หลับ-ตื่น**	
ถ้าเรื่องหนึ่งยาก	หมายความว่า	เรื่องนั้นไม่ง่าย
ถ้า ก. สุข	หมายความว่า ก.	ไม่ทุกข์
ถ้า ก. หลับ	หมายความว่า ก.	ไม่ตื่น

5.3 คำตรงข้ามแบบระดับ มักจะมีคำตรงข้ามมากกว่า 1 คำ เช่น **ร้อน อุ่น เย็น หนาว**

ร้อน แสดงระดับ ร้อนมากที่สุด

อุ่น แสดงระดับ ไม่ร้อนเท่าร้อน

เย็น แสดงระดับ ไม่มีความร้อนเลย

หนาว แสดงระดับ ไม่มีความร้อนและเย็นกว่าเย็น

6. คำมีหลายความหมายและอาจพ้องเสียงกัน

ขัดคำสั่ง	หมายความว่า	ฝ่าฝืน
หายใจขัด	หมายความว่า	ไม่คล่อง
ติดกาว	หมายความว่า	ทำให้แน่น
ติดเสื้อคลุม	หมายความว่า	ทำให้ไม่หลุด
ติดไฟ	หมายความว่า	จุด (ไฟ)
ไฟติด	หมายความว่า	(ไฟ) ลุก
ติดบ่อน	หมายความว่า	ชอบไปเป็นประจำ
อยู่ติดกัน	หมายความว่า	ใกล้ชิด

แนวคิดในเรื่อง ความหมายของคำ ของ วราภรณ์ บำรุงกุล และ นววรรณ พันธุเมธา นั้นมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดของ ไพบูลย์ ดวงจันทร์ (2542 : 31-36) แต่มีความต่างกันในเรื่องของ กลวิธีการจำแนกประเภทความหมายของคำ กล่าวคือ ไพบูลย์ จำแนกประเภทความหมายของคำเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. ความหมายเฉพาะคำ ซึ่งแยกย่อยออกเป็น 3 ประเภทคือ

1.1 ความหมายตรงตัว

1.2 ความหมายเชิงอุปมา

1.3 ความหมายนัยประหวัด

2. ความหมายเทียบเคียงคำอื่นๆ สามารถแยกออกได้เป็น 4 ประเภทคือ

2.1 คำที่มีความหมายเหมือนกัน

2.2 คำที่มีความหมายตรงกันข้าม

2.3 คำที่มีความหมายร่วมกันหรือใกล้เคียงกัน

2.4 คำที่มีความหมายแคบกว้างกว่ากัน

สุวคนธ์ จงตระกูล (2546 : 150-151) และ นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 25-26) กล่าวถึง ความหมายของคำว่า คำมีความหมาย 2 อย่างคือ

1. ความหมายหลักหรือความหมายโดยตรง เป็นความหมายโดยตรง ซึ่งผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่าน และผู้เขียนเข้าใจตรงกันและเป็นคำที่บรรจุอยู่ในพจนานุกรม เช่น วิทยาคุยสนุก

คำที่มีความหมายหลักในภาษาไทยอาจมีลักษณะอื่นๆด้วย ทำให้ผู้ใช้เกิดความสับสนบ้าง ดังนี้

1.1 คำที่มีเสียงและความหมายคล้ายคลึงกัน เช่น **จิ่ม – จิ้ม – จึม**

จิ่ม มีความหมายว่า ทำให้ล่วงเข้าไปแต่น้อย เช่น ใส่กลอนจิ่มไว้นิดเดียว

จิ้ม มีความหมายว่า จุ่ม , จุ้ม เช่น จิ้มน้ำพริก จิ้มหมึก

เอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งทิ่มหรือแทงเบาๆ เช่น จิ้มฟัน

เอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งแตะๆ เช่น เอามะม่วงจิ้มพริกกะเกลือ

จึม มีความหมายว่า เอาลิ่มเสียบแทรกลงไปเพื่อให้แน่น เช่น เอาไม้ไปจึมตู้

1.2 คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง เช่น **กรอ , ด้วง**

กรอ มีความหมายว่า

- ม้วนด้ายเข้าหลอดด้วยไนหรือเครื่องจักร
- แสดงกริยาเลียบเคียงกันในเชิงชู้สาว
- แต่งให้เรียบ เช่น กรอฟัน กรอไม้

ด้วง มีความหมายว่า

- ตัวแมลงหรือผีเสื้อที่ยังไม่มีปีก คล้ายตัวหนอน
- ชื่อขนมชนิดหนึ่ง
- ชื่อชอชนิดหนึ่ง
- ชื่อเครื่องดักสัตว์ชนิดหนึ่ง

1.3 คำบางคำมีเสียงพ้องกัน เช่น **การ** และ **การณ์** , **สาร** และ **สาน** แต่มีความหมายแตกต่างกัน

การ มีความหมายว่า กิจ งาน ธุระ หน้าที่ เช่น โครงการ แผนการ มาตรการ นิทรรศการ

การณ์ มีความหมายว่า เหตุ เค้า มูล เช่น ประสบการณ์ เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ แถลงการณ์ ประวัติการณ์

สาร มีความหมายว่า เนื้อแท้ แก่นแท้ สาระสำคัญ เนื้อหา หลัก ข้อใหญ่ใจความ เช่น ข่าวสาร

สาน มีความหมายว่า เอาตอกไม้ไผ่หรือกก ขัดไขว้กันให้เป็นรูปภาชนะ เช่น เครื่องจักสาน

1.4 คำเดี่ยวและคำคู่ บางคำมีความหมายแตกต่างกัน ไม่อาจใช้แทนกันได้ เช่น พลุ่ง กับ พลุ่งพล่าน เดือด กับ เดือดร้อน

2. ความหมายแฝงหรือความหมายโดยนัย เป็นความหมายที่นำความคิดให้โยงไปถึงบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับคำนั้น ความหมายแฝงอาจเกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิด บุคคล เวลา สถานที่ และเหตุการณ์ต่างๆ ความหมายแฝงอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น

เต่า มีความหมายหลักว่า ชื่อสัตว์เลื้อยคลานในตระกูล Chelonia ตัวมีกระดอง กระดองหุ้มตัวทั้งด้านหลังและด้านท้อง มีช่องว่างให้ หัว หาง และขาทั้ง 4 โผล่ออกมาได้ และมีความหมายแฝงว่า โง่ , เชื่องช้า

ความหมายแฝงหรือความหมายโดยนัยอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม เช่น

เสือ อาจหมายถึง ความดุร้าย ความกล้าหาญ หรือความเก่งกล้า

ลิง อาจหมายถึง ความซน ความคะนอง

1.2 ระดับของคำ

นอกจากมีการแบ่งประเภทของคำโดยความหมายแล้ว นักวิชาการหลายท่านได้แบ่งระดับของคำโดยคำนึงถึง สถานการณ์การนำไปใช้ และปัจจัยต่างๆทางสังคม ดังนี้

ประทีป วาทิกทินกร (2538 : 6-7) กล่าวว่า คำในภาษาไทยมีระดับไม่เท่ากัน กล่าวคือ เราแบ่งคำออกไปใช้ในระดับสูง-ต่ำแตกต่างกันตามความเหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น กิน ข้า หัว เป็นคำระดับหนึ่ง แต่คำว่า รับประทาน กระผม ศีรษะ เป็นคำอีกระดับหนึ่งซึ่งมีศักดิ์ไม่เท่ากัน เวลานำไปใช้ก็ใช้ในที่ต่างกัน ซึ่งคำสามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. คำระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน คำพวกนี้ส่วนใหญ่ใช้ในการพูดหรือการเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน หรือ การเขียนจดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิทสนมกัน เป็นต้น ตัวอย่างของคำในระดับนี้ก็คือ คำปาก หรือคำตลาด เช่น ขี้เกียจ กิน พ่อ แม่ คำสแลง เช่น เบี้ยว อื้อซ่า เป็นต้น

2. คำระดับที่ใช้อย่างเป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผน หรือภาษาของทางราชการ เช่น การแสดงปาฐกถา การกล่าวคำปราศรัยในโอกาสที่เป็นพิธีกร การเขียนรายงานวิชาการ เป็นต้น ตัวอย่างคำในระดับนี้คือ คำสุภาพและคำราชาศัพท์ เช่น เกียจคร้าน บิดา มารดา เสวย เป็นต้น

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 34-35) ได้แบ่งระดับของคำตามลักษณะการนำไปใช้ไว้ 2 ระดับคือ คำที่ใช้ไม่เป็นทางการ และ คำที่ใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ ประทีป วาทิกทินกร นอกจากนั้น นพดล แบ่งย่อยระดับคำที่ใช้ไม่เป็นทางการ ออกเป็น 9 ชนิด ซึ่งได้แก่

1. คำปากหรือคำตลาด บางทีเรียกกันว่าภาษาปาก เป็นคำที่ใช้พูดจากันในหมู่คนธรรมดาทั่วไป โดยไม่คำนึงว่าจะถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ เช่น จะไปปัสสาวะก็จะพูดว่า จะไปเยี่ยว หรือ ใช้คำอื่นๆอีก เช่น เกือก โรงพัก โม้ เป็นต้น

2. คำสแลง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถานปี พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่า " คำสแลง " คือถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลัก

ภาษา คำสแลงนั้นมักได้รับความนิยมเป็นครั้งคราว แล้วก็เลิกใช้ แต่บางคำก็อยู่ได้นาน เช่น จุ๊ย ซ่า เซ็ง กระจอก

3. คำหยาบ หมายถึงคำที่ไม่สุภาพ บางทีเรียก คำต่ำ ผู้มีวัฒนธรรมหรือผู้ที่มีการศึกษาไม่ควรใช้ อาจแฝงอยู่ในคำสบถหรือคำอุทาน หรือคำด่า เช่น ห่า หอก ฤย เป็นต้น

4. คำหนังสือพิมพ์ เป็นคำที่ใช้ในวงการหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่มักใช้เป็น คำพาดหัว เพื่อให้เกิดความแปลกและเร้าความสนใจ เช่น เทกระจาด สาดกระสุน ลูกหนัง เป็นต้น

5. คำโฆษณา เป็นคำที่ใช้ในการโฆษณาสินค้า คำจำพวกนี้ส่วนใหญ่มักไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางภาษา เพียงเพื่อต้องการจะให้ผู้ฟังเร้าใจและฟังติดหู บางคำจึงนิยมใช้คำที่มีสัมผัสแบบร้อยกรอง เช่น ไม่มีลิมิต ชีวิตเกินร้อย เป๊ปซี่เต็มที่กับชีวิต เชื่อในรักเชื่อในรสคอฟฟี่เมต

6. คำเฉพาะวิชา เป็นคำที่คิดขึ้นเพื่อใช้ในวิชาการแขนงใดโดยเฉพาะ หน่วยงานหรือบุคคลในวงการอื่นมักไม่เข้าใจ เช่น คำว่า ระเบียน งบดุล กระสวน เป็นต้น

7. คำเฉพาะอาชีพ เป็นคำที่ใช้กันในอาชีพเฉพาะนั้น และมักจะเข้าใจกันในหมู่นั้นๆ เช่น ช่างทนายความ แพทย์ ทหาร วงการม้าแข่ง วงการพนัน ตัวอย่าง น็อค ซัคชั่น เบดบาร์ท เป็นต้น

8. คำภาษาถิ่น เป็นคำที่ใช้ตามท้องถิ่นต่างๆเช่น ถิ่นเหนือ ถิ่นอีสาน ถิ่นใต้ ส่วนใหญ่จะเข้าใจกันในท้องถิ่นของตนเท่านั้น หรือแม้บางครั้งจะเป็นที่เข้าใจกันแพร่หลายก็ไม่ควรนำมาใช้เป็นภาษามาตรฐานในการพูดหรือเขียน เช่น ขี้จุ๊ (เหนือ) ไปไส (อีสาน) ทำผรื่อ (ใต้) เป็นต้น

9. คำโบราณ เป็นคำที่ใช้กันในสมัยก่อน ปัจจุบันเลิกใช้แล้วหรืออาจใช้เป็นบางคน บางกลุ่มเท่านั้น เช่น ลางที แล อยู่ข้างจะ เป็นต้น

และยังแบ่งระดับคำที่ใช้อย่างเป็นทางการ ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. คำราชาศัพท์ เป็นคำที่ใช้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ คำราชาศัพท์จะมีระเบียบแบบแผนในการใช้เป็นอย่างดี มีการแบ่งหมวดหมู่เป็นประเภทต่างๆได้อย่างเรียบร้อย เช่นคำว่า พระหัตถ์ ทอดพระเนตร เสด็จพระราชดำเนิน พระราชดำริ เป็นต้น

2. คำสุภาพ เป็นคำที่ใช้ในหมู่สุภาพชน หรือในภาษาราชการ ถือว่าเป็นคำนุ่มนวล ไพเราะ และไม่หยาบคาย เช่น ศีรษะ รับประทาน ปัสสาวะ เป็นต้น

รังสรรค์ จันต๊ะ (2541 : 135-136) และ อรพันธ์ บวรรักษา (2544 : 100) มีแนวคิดที่คล้ายคลึงกันในเรื่องระดับของภาษา อยู่ 3 ระดับ คือ

1. ภาษาทางการหรือภาษาแบบแผน (Formal Language) ได้แก่ ภาษาที่ใช้ในการบรรยายอภิปรายและการเขียนในโอกาสสำคัญและเป็นทางการ โดยต้องคำนึงถึงความสุภาพและความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา เช่น การเขียนเอกสารทางราชการ การเขียนตำราวิชาการ คำกล่าวเปิดการประชุมหรือสัมมนา คำปราศรัย คำประกาศเกียรติคุณ เป็นต้น

2. ภาษากึ่งทางการหรือภาษากึ่งแบบแผน (Informal Language) เป็นภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนที่ไม่เป็นทางการมากนัก มีความสุภาพแต่ไม่ต้องระมัดระวังเท่าภาษาระดับแบบแผน เช่น อาจมีการละส่วนของประโยคได้บ้าง หรืออาจมีภาษาไม่เป็นทางการเข้ามาปะปนได้บ้าง ตัวอย่างเช่น การเขียนบทความในวารสารต่างๆ สารคดีท่องเที่ยว บทความแสดงความคิดเห็น การเจรจาทางธุรกิจ การติดต่อกันในหน่วยงาน การอภิปราย เป็นต้น

3. ภาษาไม่เป็นทางการหรือภาษาปาก (Vulgarism) เป็นภาษาที่ใช้สนทนากันในชีวิตประจำวัน ภาษาระดับนี้ไม่เคร่งครัดในกฎเกณฑ์ของภาษามากนัก ใช้พูดจากันเป็นการส่วนตัว จะพูดเรื่องใดก็ได้ไม่มีขอบเขตจำกัด อาจมีคำสแลง คำกร่อน คำย่อ คำตัด หรือมีภาษาต่างประเทศปะปนบ้าง ภาษาปากจึงเป็นภาษาที่ใช้สนทนากับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคยกัน เช่น ในกลุ่มเพื่อนฝูง หรือคนในครอบครัวเดียวกัน เป็นต้น

นอกจากนั้นรังสรรค์ จันต๊ะ ยังได้กล่าวถึงระดับของภาษาเพิ่มเติม ไว้อีก 2 ระดับ คือ

1. ภาษาระดับพิธีการ เป็นระดับภาษาที่ใช้สื่อสารกันในที่ประชุมซึ่งจัดขึ้นอย่างเป็นพิธีการ เช่น การเปิดประชุมรัฐสภา คำกราบบังคมทูล เป็นต้น การใช้ภาษาในสารจะต้องเลือกเฟ้นให้ไพเราะ ก่อให้เกิดความรู้สึกจรรโลงใจ มีลักษณะเป็นทางการและจริงจัง มีการเตรียมบทวาทนิพนธ์ล่วงหน้าเพื่อใช้อ่านต่อหน้าชุมชน

2. ภาษาระดับสนทนา เป็นระดับภาษาที่ใช้ในการสนทนาโต้ตอบระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลไม่เกิน 4-5 คน ในกาลเทศะที่ไม่เป็นการส่วนตัว การเสนอบทความบางชนิด กิจธุระต่างๆ การเขียนจดหมายระหว่างเพื่อน

2. คำสแลง

2.1 ความหมายของคำสแลง

มีผู้ให้ความหมายของคำสแลงไว้หลากหลายความเห็น ดังต่อไปนี้

Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English (Hornby, A.S. 1980 : 806) , พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน (2525 : 780) , New Modern English-Thai Dictionary Vol II (So Sethaputra 1970 : 1346) , ประทีป วาทิกทินกร (2538 : 8) , สอ เสถบุตร (2524 : 1357) , และ Joss Martin (1961) ได้ให้ความหมายของคำสแลงโดยสรุปได้ว่า คำสแลง เป็นถ้อยคำหรือวลีที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน เป็นคำที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่าภาษามาตรฐาน ไม่เป็นแบบแผน และ ไม่ถูกต้องตามหลักของภาษา มีระยะเวลาในการใช้เพียงช่วงสั้นๆ อยู่ได้ไม่นาน และนอกจากนั้น สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา (2526 : 16) ได้เรียกคำสแลงอีกอย่างหนึ่งว่า " คำคะนอง "

สุดาพร ลักษณียนาวิน (2525 : 40) , บราวน์และสตีเฟน (Brown and Stephen. 1987 : 111) และสมใจ เสรีวงศ์ (2526 : ก-ข) กล่าวถึง คำสแลงไว้ว่า เกิดจากความรู้สึกเบื่อในการใช้คำซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นลักษณะภาษาที่สามารถสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ และเป็นภาษาที่มีสีสันแปลกๆใหม่ๆอยู่เสมอ มีความเจริญงอกงามมิรู้จบ

และ ฮายากาวา (S.I Hayakawa. 1952 : 122) ได้ให้ความหมายคำสแลง เพิ่มเติมอีกว่า คำสแลง เป็นลักษณะภาษาที่คล้ายคลึงกับภาษาของกวีที่มักใช้คำอุปลักษณ์ (metaphor) หรือคำอุปมา (simile)

จากแนวคิดเรื่องความหมายของคำสแลงข้างต้น สามารถประมวลได้ว่า คำสแลง เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่าภาษามาตรฐาน เป็นภาษาที่มีสีสัน แปลกๆใหม่ๆอยู่เสมอ มีความเจริญงอกงาม สามารถสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติ และลักษณะร่วมบางประการของผู้ใช้ภาษา มีอายุการใช้งานสั้น อยู่ได้ไม่นาน มักจะเลิกใช้ไปเพราะหมดความนิยม ใช้เฉพาะกลุ่ม ซึ่งกลุ่มอาจเป็นกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้ โดยสมาชิกในกลุ่มมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน

2.2 ที่มาของคำสแลง

จากงานวิจัยของพาร์ทริจ (Partridge. 1971 : 3) สามารถจัดกลุ่มที่มาของคำสแลงได้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อสื่อถึงอารมณ์ขัน ความสนุกสนาน และสร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้อื่น

2. เพื่อความหลากหลายในการใช้คำ และหลีกเลี่ยงการใช้คำเดิมๆที่ใช้มาเป็นเวลานาน เพื่อความแปลกใหม่

3. เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึง ความทุกข์ ความเจ็บปวด ความเศร้าโศก และเป็นการปิดเป็นความลับไม่ให้คนนอกกลุ่มเข้าใจ

4. เพื่อการสร้างมิตรภาพที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และแสดงให้เห็นถึงการเป็นส่วนหนึ่งของ โรงเรียน การค้า อาชีพ หรือชั้นทางสังคม

5. เพื่อแสดงภาพพจน์

6. เพื่อสื่อความให้กระชับขึ้น

7. เพื่อปรับทัศนคติของคนหนึ่งให้เป็นแบบเดียวกัน

และ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) ได้ศึกษาคำสแลงในเชิงภาษาศาสตร์ โดยกล่าวถึงสาเหตุในการใช้คำสแลงว่า แม้คำสแลงจะมิใช่ลักษณะที่จำเป็นในภาษา แต่คำสแลงทำให้การใช้ภาษามีรสชาติที่แตกต่างไปจากการที่ไม่ใช้คำสแลง ซึ่งสาเหตุที่มนุษย์ใช้คำสแลงตามแนวคิดของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ นั้น จะตรงกับแนวคิดของ Partridge เป็นส่วนใหญ่ ส่วนแนวคิดที่ต่างจาก Partridge ก็คือ มนุษย์ใช้คำสแลงเพื่อให้ตนเหมือนกับคนอื่นๆ ไม่แตกแยกออกไปจากกลุ่ม และ เพื่อแสดงสติปัญญาในการใช้คำแสดงอารมณ์ขัน การถากถางเสียดสี เช่น คำว่า " แอปเปิ้ล " (อัปรีย์) " ตุ๊ด " (กระเทยที่เป็นผู้ชาย) เป็นต้น

2.3 ประเภทของคำสแลง

สุชาดา เทวะผลิน (2531 : บทคัดย่อ) ได้แบ่งคำสแลงออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำสแลงแท้ คือ คำที่ให้ความหมายเชิงสแลงโดยไม่ต้องพึ่งบริบท จำแนกประเภทได้เป็น 6 ประเภท คือ คำเปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธี คำผวน คำยืม คำกำหนดให้มีเสียงเลียนแบบธรรมชาติ คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง และคำประสมขึ้นใหม่ เช่น แจม เว่อร์ ยุ่นปี่ เป็นต้น

2. คำสแลงไม่แท้ คือ คำที่ใช้กันอยู่ในภาษาปกติมาใช้ในบริบทแล้วเกิดความหมายใหม่เป็นความหมายเชิงสแลง เช่น สุชนเบียดพิทักษ์ทุ่ม 30 ล้าน สู้โผชาติพัฒนาลงตัว (เบียด ความหมายเดิมหมายถึง ยัดเยียด แออัด แทรกเข้าไป ความหมายใหม่กลายเป็นคำสแลง หมายถึง แซง หรือ นำหน้า)

และ จินตนา พุทธเมตะ (2546 : 7) ได้จำแนกคำสแลงออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำสแลงแท้ คำสแลงเทียม และคำสแลงลักษณะประสม ซึ่งความหมายของสแลงแท้ตามที่จินตนา ได้ให้ความหมายไว้นั้น เป็นส่วนหนึ่งของความหมายที่สุชาดา ได้ให้คำจำกัดความไว้ ส่วนความหมายของสแลงเทียมตามที่จินตนา ได้ให้ความหมายไว้นั้น มีความคล้ายคลึงกับความหมายของสแลงไม่แท้ที่สุชาดา ได้ให้คำจำกัดความไว้ และคำสแลงประเภทสุดท้ายคือ คำสแลงลักษณะประสม จินตนา ได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นคำสแลงที่ตัดพยางค์หรือประสมคำระหว่างคำสแลงแท้กับคำสแลงเทียม เช่น **ก๊ะ** เป็นคำสแลงที่ตัดคำจากคำเดิม กะเทย เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เพื่อสื่อความหมายทางอารมณ์ ดังตัวอย่างประโยค **โอย ! นังหนุ่มเป็นก๊ะเหมือนเรา**

สะมะนะแฮป เป็นคำสแลงที่ประสมระหว่างคำสแลงแท้ คือ **สะมะนะ** กับ คำสแลงเทียมคือ **แฮป** มาจากคำเดิม **Happy** หมายถึง สุข , ความสุข ตัดเสียงพยางค์ท้าย **py** แต่ยังคงเค้าความหมายเดิมอยู่คือ **สะมะแฮป** แปลว่า ความสุข ดังตัวอย่างประโยค **สุชาดากินข้าวกะแฟนสะมะนะแฮป**

2.4 การสร้างคำสแลง

2.4.1 การสร้างคำใหม่

สจ๊วร์ต เฟล๊กซ์เนอร์ (Stuart Flexner 1975 : 596-608) กล่าวถึงกระบวนการสร้างคำขึ้นใช้ใหม่ในภาษา (The Mechanical Formation of New Words) ดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับคำที่มีอยู่แล้ว
    1.1 การเปลี่ยนความหมาย (Changes in Meaning)
    1.2 การเปลี่ยนรูปคำ (Changes in Form)
    1.3 การเปลี่ยนเสียง (Changes in Pronunciation)
    1.4 การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Changes in Part of Speech)
2. การสร้างคำใหม่ (Coinages) จากการรวมคำเก่า หรือส่วนของคำเก่า
3 การยืม (Borrowing)

นอกจากนั้น ผะอบ โปษะกฤษณะ (2526 : 20-42) ยังได้กล่าวถึง การสร้างคำใหม่ตามแนวภาษาศาสตร์ไว้เพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนเสียงและแปรเสียงด้วยการแผลงอักษร เช่นคำว่า ขลัง แผลงเป็นคำว่า กำลัง

2. การสร้างคำเกิดจากการประสมคำ ด้วยการเติมคำ , เว้นคำ , สมาธิ และสนธิ เช่น คำว่า น้ำ รวมกับคำว่า หอม กลายเป็นคำว่า น้ำหอม

3. การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนตำแหน่งคำ เช่นคำว่า ไข่ไก่ เปลี่ยนเป็นคำว่า ไก่ไข่

4. การสร้างคำเกิดจากการแปรความ ให้มีความหมายมากขึ้น เช่นคำว่า เดิน แปรเป็นคำว่า คนเดิน รถเดิน เดินตลาด เดินสะพัด

5. การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนความ เช่นคำว่า นิยาม (= เรื่องเล่า) เปลี่ยนเป็นคำว่า นิยาย (= พูดเท็จ)

6. การสร้างคำเกิดจากการนำคำในภาษาอื่นมาใช้ เช่นคำว่า ก๋วยเตี๋ยว เชค ฟุตเวิร์ค

7. การสร้างคำเกิดจากการบัญญัติศัพท์ เช่นคำว่า ไฟฟ้า (มาจาก electricity)

ปรีชา ทิชินพงศ์ (2523) ได้กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาไทยเพิ่มเติมจากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ว่า การสร้างคำเกิดจากการประสานคำ ซึ่งปรีชา ทิชินพงศ์ ได้ให้ความหมายของคำประสานไว้ว่า คำประสาน คือ คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำ 2 หน่วยขึ้นไป และหน่วยใดหน่วยหนึ่งหรือทุกหน่วยจะต้องเป็นหน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morpheme) และนอกจากนั้น ปรีชา ได้จำแนกคำประสานออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. คำประสานแท้ คือ การนำหน่วยคำไม่อิสระ 2 หน่วยคำมาประกอบกัน เช่น นงคราญ ชดช้อย ร่าเริง

2. คำประสานเทียม คือการนำเอาหน่วยคำอิสระกับหน่วยคำไม่อิสระมาประกอบกัน เช่น นักรบ นักเรียน ขี้ริ้ว อธรรม เกษตรกร

2.4.2. การสร้างคำสแลง

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) ประมวลลักษณะการสร้างคำสแลงไว้ดังนี้

1. การนำเอาคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ เช่น คำว่า " ฝิ่น " ความหมายปกติ หมายถึง ยาเสพติดชนิดหนึ่ง แต่ในวงการนักศึกษามหาวิทยาลัย หมายถึง กระดาษที่ใช้จดคัดลอกข้อความเพื่อนำไปลอกในห้องสอบ และการ " ส่งฝิ่น " หมายถึง การส่งกระดาษข้อความดังกล่าวให้กับเพื่อนในห้องสอบ

2. การสร้างคำใหม่เพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ เช่น

จิ๊บจ๋อย หมายถึง เรื่องที่ไม่มีความสำคัญ เช่น อย่าห่วงเลย เรื่องจิ๊บจ๋อย

เริด หมายถึง ดีมาก , สวยมากเป็นพิเศษ เช่น วันนี้จะไปไหนแต่งตัวซะเริดเชียว

เจ๋อ หมายถึง ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น เช่น " ยายนี่เจ๋อน่าดู "

3. นำคำมาจากภาษาถิ่นหรือภาษาอื่นมาใช้แทนคำที่มีอยู่แล้ว หรือ นำคำดังกล่าวมาใช้กับคนหรือสิ่งของที่มีลักษณะเฉพาะตัวอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

เฮิร์ท หมายถึง เจ็บปวด เช่น ทำตัวเป็นเด็กฮาร์ท เดี๋ยวก็เฮิร์ทหรอก

ชี้ หมายถึง สนิทสนมกันมาก เช่น เป็นเพื่อนซี้กันแล้ว

แซบ หมายถึง เผ็ดและอร่อย เช่น แกงนี้แซบแท้

นอกจากนั้น วิไลวรรณ ยังได้กล่าวถึงลักษณะของคำสแลงไว้ว่า คำสแลงเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัจจุบัน สิ่งที่เกิดเป็นประจำ หรือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ไม่กล่าวถึงอดีตและอนาคต เหตุนี้เองคำสแลงทั่วๆไปจึงมีอายุสั้นและมักเป็นคำที่ใหม่อยู่เสมอ ถ้าคำสแลงไม่กลายเป็นคำธรรมดาเมื่อเวลาผ่านไปก็จะเลิกใช้ไป บางครั้งคำสแลงก็เป็นตัวชี้ได้ว่าผู้ใช้เป็นคนรุ่นใด เช่นคำว่า เซย และเฉิ่ม มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่คำว่า เซย เข้ามาในภาษาก่อนคำว่า เฉิ่ม เป็นต้น และคำสแลงเป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคล กล่าวคือ คนอาชีพเดียวกันมักจะมีคำสแลงใช้เฉพาะกลุ่มซึ่งคนนอกกลุ่มจะฟังไม่เข้าใจ เช่น นิสิตคณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคำสแลงเฉพาะกลุ่ม " เผา " หมายถึงการทำงานที่ต้องส่งอาจารย์อย่างรีบร้อนและไม่เรียบร้อยเพื่อให้เสร็จทัน

เนื่องจาก สุชาดา เทวะผลิน (2531) ได้แบ่งคำสแลงออกเป็น 2 ประเภท คือ คำสแลงแท้และคำสแลงไม่แท้ สุชาดาจึงได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างคำสแลงไว้ ดังต่อไปนี้

1. การสร้างคำสแลงแท้ มีลักษณะการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 การเปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธีในคำในภาษามาตรฐาน หมายความว่าเมื่อเปลี่ยนไปแล้ว รูปคำใหม่ที่ปรากฏจะให้ความหมายเชิงสแลง คำสแลงประเภทนี้ยังแบ่งย่อยได้อีกคือ

1.1.1 การเปลี่ยนเสียงด้วยการขอยืมเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำจากภาษาต่างประเทศ ได้แก่คำว่า มันส์ (มัน) ยากส์ (ยาก) การใช้ " ส์ " ในคำสแลงดังกล่าวนี้คงได้อิทธิพลจากหน่วยคำพหูพจน์ในภาษาอังกฤษที่นำมาใช้เพื่อบอกปริมาณหรืออัตราที่เพิ่มขึ้นจากรูปคำเดิม

1.1.2 การเปลี่ยนเสียงและอักขรวิธีโดยการเลียนเสียงของผู้พูดภาษาย่อยบางกลุ่ม โดยแยกย่อยออกเป็น 6 กลุ่มดังต่อไปนี้

1.1.2.1 กลุ่มวัยรุ่น ได้แก่ ซะ ตะหาก ตื่นเต้ลล์ ฝุลล์ มะรูหู้ แหล่ว

1.1.2.2 กลุ่มคนชนบทบางถิ่น ได้แก่ กรีกกรอง เขวี้ยง ตะกี้

1.1.2.3 กลุ่มคนที่ได้รับการศึกษาต่ำ ได้แก่ ฟามหมาย

1.1.2.4 กลุ่มเด็กหัดพูด ได้แก่ ก่า จิ๊ด แย้ว อาหย่อย

1.1.2.5 กลุ่มคนจีนพูดภาษาไทยไม่ชัด ได้แก่ ป่าว โปเซ็ง

1.1.2.6 กลุ่มผู้แสดงนาฏดนตรีหรือร้องลิเกให้เพี้ยนเสียง ได้แก่ กร๊ะจาย กระตุ๊กกระดิ๊ก กัลล์

1.1.3 การเปลี่ยนเสียงพยางค์บางพยางค์ ผู้พูดต้องการเปลี่ยนเสียงบางเสียงเพื่อให้เกิดความแปลกไปในการออกเสียง แต่ความหมายของคำสแลงจะคล้ายความหมายเดิม สามารถจำแนกการเปลี่ยนเสียงบางเสียงในพยางค์ได้ดังต่อไปนี้

1.1.3.1 การเปลี่ยนเสียงสระ ได้แก่ งี่เง่า เง็ง ยั้วย โย้ย

1.1.3.2 การเปลี่ยนทั้งเสียงสระและพยัญชนะ ได้แก่ เวไล เสถียรพัง

1.1.3.3 การเปลี่ยนเสียงโดยการเติมพยางค์ ได้แก่ สงกะสัย แอ่นระแน้

1.2 การผวนคำ โดยการสลับองค์ประกอบของพยางค์ไปจากคำที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ได้แก่ ยุ่นปี่ ฤทธิ์วิสาหกัด สวีดัด

1.3 การยืมคำ เป็นการยืมคำจากภาษาต่างประเทศและภาษาไทยถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยกลาง ดังต่อไปนี้

1.3.1 การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศ เช่น กิ๊น ซี้ ซวย ไต๋ ฟุลสต๊อป แย็บ โรบินฮู้ด ล็อค ฮีโร่

1.3.2 การยืมคำที่มาจากภาษาถิ่น เช่น โซะ ม่วนซื่น อองตอง

1.4 การกำหนดคำให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นการสร้างคำโดยใช้การเลียนเสียงธรรมชาติ ได้แก่ เสียงสัตว์และเสียงเครื่องดนตรี เช่น กิ๊บก๊าบ จู้ฮุกกรู ป๊อกช่าป๊อก ป๊ะตุ้มโท่น อี๋กับ โฮกปิ๊บ ตะลิดติ๊ดซึ่ง ปั้มปะล่าปั้มปั่ม

1.5 การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง เป็นคำสแลงที่สื่อความหมายเชิงสแลงออกมาโดยใช้เสียง ได้แก่ กระดี๊กระด๊า บะเริ่มเทิ่ม บ๊ะละฮึ่ม โป๊ะเชะ สะแว้บ แหง็ก กระจึก กระจั๋ก จ๊วบ ต๊ะติ๊งโหน่ง โป๊ะเชะ สะเว้บ แหงก เจ่งกระเบ๋ง เจ่งเป๋ง จิ๊บจ๋อย

1.6 การประสมคำขึ้นใหม่ เป็นการประสมคำขึ้นใหม่จากคำปกติที่ใช้กันอยู่ทั่วไปมาประสมกันแล้วเกิดคำใหม่ที่มีความหมายเชิงสแลง การประสมคำขึ้นใหม่มีวิธีการย่อยดังต่อไปนี้

1.6.1 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำไทยและคำไทย ได้แก่ กระจอกข่าว กาวใจ ลูกเขย ลูกเดียว ลูกอึด ลูกอึด สามทหารเสือ

1.6.2 การประสมคำใหม่ด้วยคำไทยและคำต่างประเทศ ได้แก่ ซองสตาร์ท ทรงพระเบลอ เต้นฟุตเวิร์ค หมัดอัพเปอร์คัท ฮีโร่ปากหมา

1.6.3 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำยืมภาษาต่างประเทศและคำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง ได้แก่ เก๋ากี๊ก ดับเบิ้ลเง็ง

2. การสร้างคำสแลงไม่แท้ มีลักษณะการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 การนำคำทึบหรือคำที่ใช้กันอยู่ในภาษาปกติมาใช้ในบริบทแล้ว เกิดความหมายใหม่เป็นความหมายเชิงสแลง ได้แก่ กระดอน ตะลอน ดิ้น หน่อ หมู เหนียว หล่อ

2.2 การนำคำใสหรือคำที่มองเห็นความหมายได้มาประกอบขึ้นเป็นคำประสม ได้แก่ ไขลาน ตกสะเก็ด ฟันปลอม สีเขียว

3. สาวประเภทสอง

จากบทความเรื่อง **แน่ใจนะ...ว่าคุณรู้จักกะเทย** (http://www.clinicrak.com/ โดย นพ. สุกมล วิภาวีพลกุล (2543) ได้ให้ความหมายของกะเทย ไว้ว่า กะเทยเป็นคำที่มีมาตั้งแต่เดิม ใช้มานาน เป็นคำที่เรียกกลุ่มคนผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. ผู้มีอวัยวะเพศทั้งชายและหญิงในร่างเดียวกัน (Hermaphrodite)

2. ชายหรือหญิงที่แปลงเพศ (Transexualism)

3. ชายหรือหญิงที่นิยมแต่งกายในชุดของเพศตรงข้าม (Transvestism)

4. ชายหรือหญิงผู้มีใจรักใคร่เพศเดียวกัน (Homosexuality) ส่วนใหญ่หมายถึง ชายรักชาย และอาจหมายถึงหญิงรักหญิงด้วยกัน

จากคุณสมบัติทั้ง 4 ข้อข้างต้น สาวประเภทสองในการศึกษาครั้งนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ความหมายที่ 3 ยกเว้นว่า สาวประเภทสองจะหมายถึงชายที่นิยมแต่งกายในชุดของเพศตรงข้ามเท่านั้น

สาวประเภทสองเป็นกลุ่มที่มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่พิถีพิถันกับเรื่องของรูปร่างหน้าตามีความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีรูปร่างหน้าตาสะสวย ดูกลมกลืนเป็นผู้หญิง ด้วยเหตุนี้สาวประเภทสองมักจะสร้างคำศัพท์และถ้อยคำต่าง ๆที่เกี่ยวกับเรื่องความสวยความงามมาใช้สื่อสารในกลุ่ม ตัวอย่างเช่น เด้ง (สวย) , เก้ง (กะเทยที่มีรูปร่างหน้าตาสวยมาก) โป๊ะ (กะเทยที่มีกริยาและหน้าตาไม่ดี) , ง่าม (หล่อ หน้าตาดี) ฉ่ำโป๊ะ (สวย) , สวยตู้ม (สวยมาก) , หน้าเน่า (หน้าตาไม่สวย) เป็นต้น

ธรรมชาติของมนุษยชาติเราจะมีเรื่องของความรักและเพศสัมพันธ์เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิต เช่นเดียวกันกับสาวประเภทสองที่ต้องการความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจจากเพศตรงข้าม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาวประเภทสองส่วนใหญ่นิยมพูดคำที่มีความหมายส่อไปถึงเรื่องของเพศตรงข้ามหรือแม้แต่เรื่องของเพศสัมพันธ์ แต่สาวประเภทสองจะมีวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำที่สื่อไปในทางลามกและไม่สุภาพ โดยการสรรหาคำที่มีลักษณะแปลกและมีพลังมาใช้สื่อสารแทน ยกตัวอย่างเช่น กิ๊ปปี้ (อวัยวะเพศชาย) , ลูกคุณ (ผู้ชายที่ดูมีฐานะ ดูสุภาพและสะอาด) , โจ๊ะ (การมีเพศสัมพันธ์) , ตะมอย (ความพยายามที่จะทำให้ผู้ชายมาสนใจ) , ออกรอบ (การพยายามแสวงหาผู้ชาย) , แคม (คำเรียกผู้ชายที่หน้าตาไม่ดีหรือไม่หล่อ) เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่า ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของสาวประเภทสองที่เห็นได้ชัดในสังคม คือ การใช้ภาษา กล่าวคือ ลักษณะภาษาที่สาวประเภทสองใช้จะมีสีสรร มีชีวิตชีวา และเห็นภาพพจน์ ซึ่งจะต่างจากลักษณะภาษาของคนทั่วไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลง

เคลมเมอร์ (Clemmer. 1966 : 88-92) ได้ศึกษาภาษาสแลงของผู้ต้องขังในประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐนิวเจอร์ซี และได้รวบรวมคำศัพท์ไว้ทั้งสิ้น 1063 คำ โดยพบว่าคำสแลงของผู้ต้องขังในรัฐนิวเจอร์ซี ในสหรัฐอเมริกา สามารถแบ่งประเภทได้ 9 ประเภท ได้แก่ คำศัพท์ที่อ้างถึงเรื่องเพศทั้งพฤติกรรมแบบเบี่ยงเบนทางเพศและปกติ คำศัพท์ที่อ้างถึงอาชญากรรม อวัยวะ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ยาเสพติด คุกและคำแสดงความเป็นคนจรจัดโดยพบว่า คำศัพท์ที่อ้างถึงเกี่ยวกับคุกมากที่สุด (ร้อยละ 32.44) รองลงมา คือ คำศัพท์ที่อ้างถึงเกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรม (ร้อยละ 30.80) ถัดมา คือ คำศัพท์ที่อ้างถึงเรื่องเพศ (ร้อยละ 10.90) ส่วนที่พบน้อยที่สุด คือ คำศัพท์ที่อ้างถึงยาเสพติด (ร้อยละ

3.48) และกลโกง (ร้อยละ 1.22) ตามลำดับ โดยตัวอย่างคำได้แก่ angel หมายถึง เฮโรอีน bed up หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ต้องขังชายด้วยกัน can หมายถึง เรือนจำ eye หมายถึง คนดูต้นทาง erase หมายถึง การฆ่า kid fruit หมายถึง ผู้ต้องขังที่เป็นที่หมายปองของผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ hand หมายถึง การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง nose หมายถึง ผู้ต้องขังที่มักรายงานเรื่องผู้ต้องขังด้วยกันแก่ผู้คุม sister หมายถึง ผู้ต้องขังที่เป็นสาวประเภทสอง gorrilla หมายถึง ผู้ต้องขังที่ได้รับอภิสิทธิ์เหนือผู้ต้องขังอื่น law หมายถึง ผู้คุม hall หมายถึง ห้องประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า

นันธี จิตสว่าง (2526 : 60-64) ได้กล่าวถึงสแลงคนคุก ว่าเป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มผู้ต้องขัง หรือสังคมคนคุก เรียกว่า ภาษาม้า เป็นภาษาของชาวคุกที่คนภายนอกไม่เข้าใจ เช่น คำว่า แดง จะเรียกกันว่า " แรงดุง " คำว่า ไป เรียกว่า " ไลปุย " และมีคำสแลงอีกมากมายที่เป็นคำศัพท์เฉพาะที่เข้าใจกันเฉพาะสังคมคนคุก โดยคำศัพท์ต่างๆเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆดังต่อไปนี้

1. ฉายา เมื่อเริ่มเข้าไปในคุก ผู้ต้องขังที่เข้ามาใหม่จะถูกเรียกว่า " ไอ้เป๋อ ไอ้ป๋อง " หรือ หมูสนาม เพราะท่าทางเปิ่นๆหรือ " น้องใหม่ " ผู้ต้องขังที่อยู่นานๆจะถูกเรียกว่า เก๋า หรือ เขี้ยวลากดิน ส่วนคนที่เล่ห์เหลี่ยมจัดอาจถูกเรียกว่า เก๋าซึม เพราะแกล้งทำซึม หรือ บางคนอาจเป็นพวกหัวหมอ ซึ่งมักเป็นขวัญใจผู้ต้องขังใหม่เพราะคอยให้คำปรึกษาด้านคดีความต่างๆ

2. สิ่งของต้องห้าม ได้แก่ การสูบกัญชา ใช้ศัพท์ว่า อีสมิง อีขาว หรือ ตัว ใช้เรียก เฮโรอีน การลักลอบนำสิ่งเสพติดเข้ามาภายในเรือนจำ ใช้คำว่า เซฟ หากเจ้าพนักงานเป็นผู้นำสิ่งเสพติดเข้ามาให้ผู้ต้องขังเรียกว่า ขี่สิงห์ ซึ่งพวกที่ติดยาเสพติดนี้มักชอบกินขนมหวานจึงถูกเรียกว่า ติดหวาน และเมื่อเสพยาจนเมาก็เรียกอาการนั้นว่า เพียบ เป็นต้น

3. เรื่องเพศ ในเรือนจำชายเรียกว่า เลี้ยงน้อง หมายถึงการเอาใจผู้ต้องขังเพื่อเป็นเครื่องบำเรอทางเพศ โดยเรียกคนที่ชอบผู้ชายด้วยกันว่า ติดเหลือง และเรียกผู้ต้องขังชายที่เล่นบทผู้หญิงว่า น้อง สำหรับคนที่เขียนจดหมายเพื่อระบายความเหงากับหญิงภายนอก เรียกว่า เล่นมิตร

4. การทำงาน ในเรือนจำภาคอีสาน เรียกผู้อู้งานว่า ส่าย เรียกผู้ต้องขังที่เกเรชอบรังแกผู้อื่นและแก้ไขอบรมได้ยากมากว่า หนังเค็ม

5. เจ้าพนักงาน ในคุกชายจะเรียกผู้คุมว่า นาย ส่วนคุกหญิงเรียกผู้คุมว่า คุณ หรือ แม่ ส่วนผู้คุมที่ชอบเอาของของผู้ต้องขังจะถูกเรียกว่า อีป๊อก หรือ ตระกูลกุ๊ก เป็นต้น

วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข (2545) ได้ศึกษาลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขังกับพฤติกรรมทางภาษา : ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม พบว่าใช้วิธีการสร้างคำโดยนำคำที่มีอยู่แล้วมาสื่อความหมายใหม่มากที่สุด รองลงมาก็คือการสร้างคำใหม่และการนำคำภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นมาสื่อความหมายใหม่ วิธีที่พบน้อยที่สุด คือ นำคำมาจากเหตุการณ์ปัจจุบันหรือเพลงหรือโฆษณา เมื่อศึกษาด้านการจัดหมวดหมู่ทางความหมายพบว่า ภาษาสแลงของผู้ต้องขังสามารถแบ่งออกได้เป็น 27 หมู่ โดยหมู่ที่พบมากที่สุดคือสิ่งเสพติดและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รองลงมาคือหมวดบุคคล หมวดลักลอบทำผิดกฎเรือนจำ ส่วนหมวดที่พบน้อยที่สุดคือหมวดการพบญาติและหมวดสัตว์ นอกจากนี้เมื่อศึกษาด้านมโนทัศน์ของการใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบพบว่า คำสแลงของผู้ต้องขังสามารถแสดงมโนทัศน์ที่โดดเด่น 9 มโนทัศน์ คือ อวัยวะคืออุปกรณ์ สิ่งเสพติดและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์เป็นอาหาร ที่นอนเป็นอสังหาริมทรัพย์ เครื่องพันธนาการเป็นเครื่องประดับ การรวมกลุ่มเพื่อรับประทาน

อาหารคือครอบครัวเดียวกัน การลงโทษและการทำงานคือความทุกข์ทน การตัดแต่งอวัยวะเพศชายคือความหรูหรา การทำผิดกฎหมายหรือกฎเรือนจำคือเกม และเรือนจำคือสถาบันการศึกษา นอกจากนี้พบว่าการใช้คำสแลงของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านอายุของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่อยู่ในวัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นใช้คำสแลงบ่อยกว่าผู้ต้องขังที่อยู่ในวัยกลางคนจนถึงวัยสูงอายุ ส่วนด้านบุคลิกภาพ พบว่า บุคลิกภาพที่โดดเด่นของผู้ต้องขังที่แตกต่างจากคนปกติโดยทั่วไปคือ มีลักษณะว่านอนสอนง่าย อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย และชอบการปฏิบัติจริง ส่วนผลการทดสอบสติปัญญาพบว่า การทดสอบด้วยแบบทดสอบ 16 PF และการทดสอบด้วยแบบทดสอบสติปัญญาสแตนดาร์ดโปรเกรสซีฟเมตริกซีส ให้ผลที่สอดคล้องกันคือ ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีสติปัญญาในระดับปานกลางและมีจำนวนผู้ต้องขังที่มีสติปัญญาต่ำกว่าปกติมากกว่าจำนวนผู้ต้องขังที่มีสติปัญญาสูงกว่าปกติ ในด้านการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพผู้ต้องขังกับการใช้คำสแลงพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำโดยมีจำนวน 13 แบบบุคลิกภาพ รองลงมา คือ มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 4 แบบบุคลิกภาพ ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญาของผู้ต้องขังกับการใช้คำสแลงพบว่า ผลการวัดระดับสติปัญญาด้วยแบบทดสอบ SPM ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้คำสแลง ส่วนการวัดบุคลิกภาพด้านสติปัญญาในโดยใช้แบบทดสอบ 16 PF มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางภาษาสแลงของผู้ต้องขังในหมวดสถานที่

สุชาดา เทวะผลิน (2531) ศึกษาคำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า คำสแลงสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำสแลงแท้ และคำสแลงไม่แท้ คำสแลงแท้นั้นมีรูปที่ให้ความหมายเชิงสแลงได้โดยไม่ต้องพึ่งบริบท และสามารถจำแนกประเภทตามที่มาได้เป็น 6 ประเภท คือ คำเปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธี คำผวน คำยืม คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง และคำประสมขึ้นใหม่ ส่วนคำสแลงไม่แท้นั้น เกิดจากการนำคำที่ใช้กันอยู่ในภาษาปกติมาใช้ในปริบทแล้วเกิดความหมายใหม่ เป็นความหมายเชิงสแลง ระบบการทำให้เกิดคำสแลงนี้อาจนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะภาษาของผู้พูดภาษาไทย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การทำวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสอง ช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม – กรกฎาคม พ.ศ. 2546 ซึ่งมีรายระเอียดในการดำเนินงานดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ สาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposing Sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ สาวประเภทสองในเขตวังทองหลาง เขตวัฒนา และเขตห้วยขวาง จำนวน 45 คน โดยเลือกสุ่มสาวประเภทสองจากเขตวังทองหลางมาจำนวน 15 คน เขตวัฒนาจำนวน 15 คน และเขตห้วยขวางจำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา เป็นการสัมภาษณ์สาวประเภทสองเกี่ยวกับคำสแลงที่ใช้ ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นแบบที่ไม่มีโครงสร้างแน่นอน (unstructured interview) ตามแนวคิดของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. 2540 : 104)

ตัวอย่างของการสัมภาษณ์

1. บอกคำสแลงที่ท่านใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันพร้อมทั้งความหมาย

    1. .....
    2. .....
    3. .....
    4. .....

5. .....

6. .....

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมคำศัพท์สแลงของสาวประเภทสอง โดยผู้วิจัยได้รวบรวมคำสแลงจากวิธีการสัมภาษณ์สาวประเภทสอง พร้อมสอบถามความหมายแล้วจดบันทึก

2. นำคำสแลงที่รวบรวมได้ทั้งหมดจำนวน 250 คำ มาทดสอบว่าเป็นภาษาสแลงที่สาวประเภทสองใช้จริง โดยนำคำต่างๆดังกล่าวไปสอบถามบุคคลปกติจำนวน 10 คน เพื่อถามถึงความหมายของคำแต่ละคำ โดยอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

2.1 หากคำใดที่คนปกติทั้ง 10 คน ไม่ทราบความหมาย หรือ ไม่ได้ใช้คำดังกล่าวในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยกำหนดว่า คำเหล่านั้นคือคำสแลงของสาวประเภทสอง

2.2 หากคำใดที่คนปกติคนใดคนหนึ่งทราบความหมายหรือใช้คำดังกล่าวในชีวิตประจำวันซึ่งตรงกับความหมายที่สาวประเภทสองใช้ ผู้วิจัยกำหนดว่าคำเหล่านั้น ไม่ใช่คำสแลงของสาวประเภทสอง

2.3 หากคำใดที่คนปกติคนใดคนหนึ่งใช้คำดังกล่าวในชีวิตประจำวัน แต่ความหมายที่ใช้ไม่ตรงกับความหมายที่สาวประเภทสองใช้ ผู้วิจัยกำหนดว่าคำเหล่านั้น เป็นคำสแลงของสาวประเภทสอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคำสแลงที่ได้จากการทดสอบทั้งหมดจำนวน 200 คำ มาจัดกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์ลักษณะการสร้างคำศัพท์ ตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531) ซึ่งจำแนกได้ 4 วิธีดังต่อไปนี้

1.1 การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่

1.2 การสร้างคำขึ้นใหม่

1.2.1 การตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา

1.2.2 การแปรเสียง (สระ หรือพยัญชนะ หรือ วรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย

1.2.3 การสร้างคำสัมผัสเสียง

1.2.4 การประสมคำ

1.2.5 การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง ซึ่งคำดังกล่าวจะไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม

1.3 การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น

1.4 การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง

ตัวอย่างการจัดกลุ่มคำโดยใช้เกณฑ์ลักษณะการสร้างคำศัพท์ ตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531)

ตัวอย่างคำศัพท์สแลงที่รวบรวมได้จากสาวประเภทสอง

1. สอย
2. เซี๊ยะ
3. ป๊ะ
4. thank you
5. ลำไย
6. เยเย่
7. half
8. เก้ง
9. hope
10. ตู้ม

จากการศึกษาตัวอย่างคำศัพท์สแลงของสาวประเภทสองจำนวน 10 คำ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และ สุชาดา เทวะผลิน (2531) พบว่ามีลักษณะการสร้างคำศัพท์ ซึ่งสามารถจำแนกได้ 4 วิธี ดังต่อไปนี้

1. การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ ได้แก่

สอย หมายถึง การจีบ , การเกี้ยวผู้ชาย

ลำไย หมายถึง เถลไถล , ชักช้า ไม่ตั้งใจ

เก้ง หมายถึง สาวประเภทสองที่มีหน้าตาสะสวย

2. การสร้างคำขึ้นใหม่ ได้แก่

- การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง ซึ่งคำดังกล่าวจะไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม

เซี๊ยะ หมายถึง การมีผู้ชายเข้ามาจีบ ให้ความสนใจในตัวสาวประเภทสอง

- การแปรเสียง (สระ หรือพยัญชนะ หรือ วรรณยุกต์)

ป๊ะ หมายถึง ขอสู้ , ขอประชัน

3. การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น ได้แก่

thank you หมายถึง การเสียตัวฟรีโดยไม่ได้เงินตอบแทน

hope หมายถึง มุ่งมั่น , สู้ตาย

half หมายถึง ลูกครึ่ง

4. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง ได้แก่

เยเย่ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

ตู้ม หมายถึง วิเศษ , เก่

2. นำกลุ่มคำสแลงที่ได้จากเกณฑ์การสร้างคำศัพท์ตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531) มาหาค่าร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการสร้างคำสแลงของสาวประเภทสอง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเรื่อง " การศึกษาลักษณะตำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร " มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ศึกษาลักษณะคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้ และศึกษาลักษณะการสร้างคำสแลงและพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษาสแลงของสาวประเภทสอง ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 การจัดกลุ่มการสร้างคำสแลง

จากการศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองจำนวน 200 คำ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และ สุชาดา เทวะผลิน (2531) พบว่ามีลักษณะการสร้างคำศัพท์โดยวิธีการนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ จำนวน 79 คำ การสร้างคำขึ้นใหม่ จำนวน 89 คำ การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น จำนวน 13 คำ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียงจำนวน 4 คำ และไม่ได้อยู่ในเกณฑ์การสร้างคำของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และ สุชาดา เทวะผลิน (2531) จำนวน 15 คำ

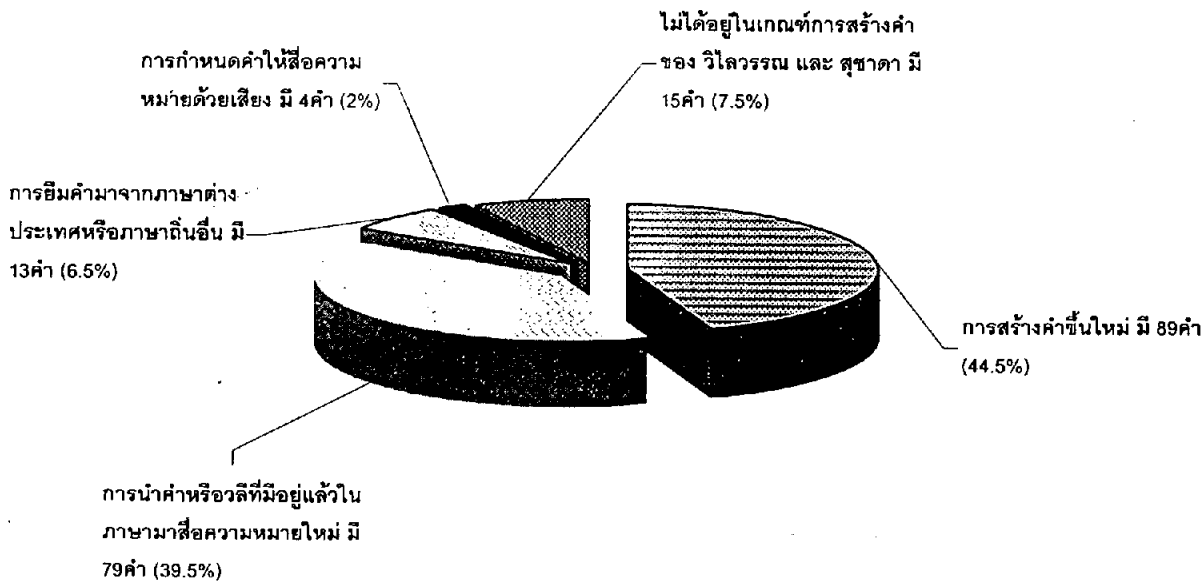

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงสัดส่วนการสร้างคำสแลงของสาวประเภทสอง

การสร้างคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำโดยการนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่จำนวนทั้งสิ้น 79 คำ คิดเป็นร้อยละ 39.5 และผู้วิจัยได้แยกความหมายที่นำมาใช้ออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 ความหมายที่นำมาใช้ มีความหมายต่างจากความหมายเดิมอย่างสิ้นเชิง มีจำนวน 64 คำ คิดเป็นร้อยละ 32 ได้แก่

1. เหลือ
2. เก้ง
3. แกง
4. ง่าม
5. จั่ว
6. จิก
7. จุ๊บ
8. แจ่ม
9. ฉ่ำ
10. ฉุก
11. แช่ม
12. ซอง
13. ซิก
14. ดัน
15. ต้ม
16. ตุ๊กตุ๊ก
17. ตุ่ม
18. ตู้
19. จ่ายตลาด
20. เยอะ
21. เรี่ยม
22. ลอย
23. นั่งเทียน
24. ลำไย
25. ลืม
26. ก้ามปู
27. กุ้งนาง
28. นก
29. น้ำหวาน
30. แน่น
31. บัว
32. ป๊อก
33. ปัง
34. ขาขึ้น
35. เปรี้ยว
36. โปก
37. โป๊ะ
38. แผงลอย
39. ม้วน
40. แมลง
41. แมว
42. โม
43. ไม้
44. ไหม้
45. ฟันดาบ
46. หน้าวัว
47. แคม
48. ป่วง
49. กะโหลกกะลา
50. จ๊ะเอ๋

51. สด
52. สตอเบอรี่
53. สอย
54. สับ
55. หนัง
56. หมั้น
57. หลุด
58. แต้แว้ด
59. ฮอลล์
60. ร้องเพลง
61. โก๊ะ
62. ซบา
63. ออกรอบ
64. บัวสวรรค์

1.2 ความหมายที่นำมาใช้ยังคงความหมายเดิมอยู่บางส่วน มีจำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.5 ได้แก่

1. กีบ
2. คุณแม่
3. เด้ง
4. ดอ
5. โบก
6. ประดิษฐ์
7. ความนัย
8. ผี
9. ผู้หญิง
10. ฟู
11. มึน
12. ลูกสาว
13. สาว
14. ไส้เดือน
15. หลอน

2. การสร้างคำขึ้นใหม่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีการสร้างคำขึ้นใหม่มากที่สุด พบจำนวนทั้งสิ้น 89 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.5 โดยมีลักษณะการสร้างคำดังต่อไปนี้

2.1 การตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา มีจำนวน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.5 สามารถแยกออกเป็น

2.1.1 การตัดพยางค์ในคำไทย มี 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่คำว่า

1. ชาก มาจากคำว่า กระชาก
2. เปื่อย มาจากคำว่า เรื่อยเปื่อย
3. ยั่ว มาจากคำว่า ยั่วยวน
4. โส มาจากคำว่า โสโครก
5. ท่วม มาจากคำว่า ท้วมท้น

6. ทุ่น มาจากคำว่า ทิ้งทุ่น
7. ปั่น มาจากคำว่า ปั่นหู
8. ล้ำ มาจากคำว่า ล้ำสมัย
9. ว่า มาจากคำว่า ว่าอย่างไร ?
10. ดีดี มาจากคำว่า ตั้งสติดีดี

2.1.2 การตัดพยางค์ในคำทับศัพท์ มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่คำว่า

1. ซี มาจากคำว่า ซีเรียส
2. ปาร์ มาจากคำว่า ปาร์ตี้
3. เฟอร์ มาจากคำว่า เฟอร์นิเจอร์
4. ไมค์ มาจากคำว่า ไมโครโฟน

2.1.3 การตัดพยางค์ในคำต่างประเทศ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.5 ได้แก่คำว่า

1. คอน มาจากคำว่า คอนดอม
2. ฟิน มาจากคำว่า ฟินนิช
3. คอนฟี่ มาจากคำว่า คอนฟิเด็นท์

2.2 การแปรเสียง (สระ หรือพยัญชนะ หรือ วรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.5 คือคำว่า

ฝอรี่ มาจากคำว่า ฝรั่ง เกิดจากการแปรเสียงสระจาก อะ เป็น ออ ในพยางค์แรก และเกิดจากการแปรเสียงจากสระ อะ เป็น อี ในพยางค์ที่สอง

2.3 การสร้างคำสัมผัสเสียง มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.5 ได้แก่

1. กุ๊กกู๋
2. ตะมอยหอยสังข์
3. ชะนีผีไพร

2.4 การประสมคำ มีจำนวน 48 คำ คิดเป็นร้อยละ 24

เมื่อพิจารณาดูลักษณะการประสมคำ ผู้วิจัยจำแนกลักษณะของการประสมคำออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

2.4.1 การประสมคำระหว่างคำไทยกับคำไทย มีจำนวน 39 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.5 ได้แก่

1. แอบน่ากลัว
2. ของขึ้น
3. ของแรง
4. ความคัน
5. ได้กิน
6. ตัวพ่อ
7. ตัวแม่
8. ตำแซบ

9. ผัดไทย
10. จุดพลุ
11. ช่วงหน้า
12. โดนเส้น
13. โดยงู
14. แอบปาด
15. ทำเป็น
16. น้องโดย
17. กินอิฐ
18. น้ำยาดัด
19. แบบผิดผิด
20. ปลูกแล้วล้ม
21. ปาโป๊ะ
22. ปาระเบิด
23. เป็นดาว
24. เป็นเทพ
25. เมาเม็ด
26. ร่างแหลก
27. ล้างตู้
28. ส่งข้าว
29. สาวเสียบ
30. หน้าเงือก
31. ตุ่มใหญ่
32. ตำแตง
33. ตุ่มแตก
34. ตู้แตก
35. ถวายสังฆทาน
36. หัวโปก
37. เห็ดสด
38. โป๊ะผ่าง
39. อ่อนเกลือ

2.4.2 การประสมระหว่างคำไทยกับคำต่างประเทศ มีจำนวน 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.5 ได้แก่

1. โลว์บัง
2. สะบัดบ๊อบ
3. เก็บ step
4. ขา think
5. ช็อคประสาท
6. เตาะบอล
7. โดนเทสต์
8. กันชี
9. ระเบิดถังดิส

เมื่อพิจารณาดูความหมายของคำประสม ผู้วิจัยจำแนกความหมายของคำที่สาวประเภทสองใช้ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.4.1 ความหมายที่ใช้มีความหมายต่างจากความหมายเดิมอย่างสิ้นเชิง มีจำนวน 34 คำ คิดเป็นร้อยละ 17 ได้แก่

1. ของขึ้น
2. ของแรง
3. ความดัน
4. ผัดไทย
5. จุดพลุ
6. ช็อคประสาท
7. เตาะบอล
8. โดนเส้น
9. โดยงู
10. ได้กิน
11. ตัวพ่อ
12. ตัวแม่
13. ตำแซบ
14. ตำแตง
15. ตุ่มแตก
16. ตุ่มใหญ่
17. ตู้แตก
18. ถวายสังฆทาน
19. ทำเป็น
20. น้องโดย
21. อ่อนเกลือ
22. น้ำยาดัด
23. แอบปาด
24. ปาโป๊ะ
25. ปาระเบิด
26. เป็นเทพ
27. กินอิฐ
28. ส่งข้าว
29. สาวเสียบ
30. หน้าเงือก
31. หัวโปก
32. เห็ดสด
33. โป๊ะผ่าง
34. ระเบิดถังดิส

2.4.2 ความหมายที่นำมาใช้ยังคงความหมายเดิมอยู่บางส่วน มีจำนวน 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 7 ได้แก่

1. สะบัดบ๊อบ
2. แอบน่ากลัว
3. เก็บ step
4. ขา think
5. ช่วงหน้า
6. โดนเทสต์
7. โลว์บัง
8. แบบผิดผิด
9. ปลูกแล้วล้ม
10. เป็นดาว
11. เมาเม็ด
12. ร่างแหลก
13. ล้างตู้
14. กันซี

2.5 การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง มีจำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 10 ได้แก่

1. กลุบกลิบ
2. กิ๊ปปี้
3. เกลั้ง
4. โจ๊ะ
5. ชำ
6. เชี๊ยะ
7. โต๊ะ
8. ต๊อง
9. แต๊ป
10. แบ๊ว
11. โบ๊ะ
12. ปาโล
13. มู
14. เย
15. เยป๋อง
16. แอ๊บ
17. ซอ
18. เอ็ม
19. เอล็ด
20. อี๋ม

3. การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าวจำนวนทั้งสิ้น 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.5 และนอกจากนี้ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะของการยืมคำออกเป็น 2 ลักษณะคือ

3.1 ยืมคำและความหมายเพียงบางส่วน มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.5 ได้แก่คำว่า

1. block
2. firm
3. half
4. hope
5. out
6. take
7. tax

3.2 ยืมคำมาใช้ในความหมายใหม่ มีจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 3 ได้แก่

1. curry
2. monitor
3. thank you
4. ตำส้ม
5. ซอลิ้วเฮียง
6. แพแวด

4. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่

ตู้ม

บ๊วบ

เยเย่

ฮือ

5. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยพบว่ามีคำอยู่จำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่การสร้างคำตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531)ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างแนววิธีการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่ในภาษา โดยใช้ลักษณะวิธีการสร้างคำดังต่อไปนี้

5.1 การประสานคำระหว่างคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่มาจากการตัดพยางค์ในคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 4 ได้แก่

1. ช่วงตะ เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า ช่วง + ตะ (ตะ มาจากคำว่า ตะโพก)
2. สุดซี เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า สุด + ซี (ซี มาจากคำว่า ซีวิต)
3. เลี้ยงบาส เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า เลี้ยง + บาส (บาส มาจากคำว่า บาสเก็ตบอล)
4. น้องนี เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า น้อง + นี (นี มาจากคำว่า ชะนี)
5. นางชิน เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า นาง + ชิน (ชิน มาจากคำว่า ชินเดอเรล่า)
6. เป็นผู้ เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า เป็น + ผู้ (ผู้ มาจากคำว่า ผู้ชาย)
7. ลูกคุณ เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า ลูก + คุณ (คุณ มาจากคำว่า คุณหนู)
8. ลงนะ เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า ลง + นะ (นะ มาจากคำว่า นะหน้าทอง)

5.2 การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่แปรเสียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.5 ได้แก่คำว่า

เก็กชง เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า เก็ก + ชง ซึ่งคำว่า ชง แปรเสียงมาจากคำว่า ชาย

5.3 การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับการย่อคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 1 ได้แก่คำว่า

ถึง ม. เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า ถึง + ม. (ม. ย่อมาจากคำว่า มหาวิทยาลัย)

นาง ก. เป็นการประสมคำระหว่างคำว่า นาง + ก. (ก. ย่อมาจากคำว่า กะเทย และ กะหรี่)

5.4 การสร้างคำจากการแปรเสียง (สระ พยัญชนะ หรือ วรรณยุกต์)ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาและการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.5 ได้แก่

1. ซีรี่ มาจากคำว่า ซิริโคน เป็นการแปรเสียงสระจาก อิ เป็น อี ในพยางค์ที่ 1 และแปรเสียงสระในพยางค์ที่ 2 จาก อิ เป็น อี นอกจากนั้นยังมีการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา ออก คือ คำว่า โคน

2. ริดชี่ มาจากคำว่า ริดสีดวง เป็นการแปรเสียงพยัญชนะในพยางค์ที่ 2 จาก ส เป็น ช และมีการแปรเสียงวรรณยุกต์จาก จัตวา เป็น โท นอกจากนั้นยังมีการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาออกคือ คำว่า ดวง

3. ป๊ะ มาจากคำว่า ปะซัน เป็นการแปรเสียงวรรณยุกต์จาก สามัญ เป็น ตรี ในพยางค์แรก และนอกจากนั้นยังมีการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาออกคือ คำว่า ซัน

5.5 การสร้างคำจากการแปรเสียงของคำและการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.5 ได้แก่คำว่า

การิต้า มาจากคำว่า กะหรี่ เป็นการแปรเสียงจาก กะ เป็น กา จาก หรี่ เป็น ริ และมีการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ คือ คำว่า ต้า

ตอนที่ 2 การจัดกลุ่มคำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมด้านต่าง ๆของสาวประเภทสอง

จากการศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองจำนวน 200คำ พบว่า คำสแลงดังกล่าวสามารถสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมด้านต่างๆของสาวประเภทสอง ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมด้านเพศ 74 คำ ด้านอุปนิสัยและบุคลิกภาพ 42 คำ ด้านความสวยความงาม 29 คำ ด้านการทำงาน 12 คำ ด้านยาเสพติด ด้านโรคภัยต่างๆ และ ด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีจำนวน 4 คำเท่ากัน และนอกจากนั้นยังพบพฤติกรรมด้านอื่นๆ เป็นจำนวน 31 คำ

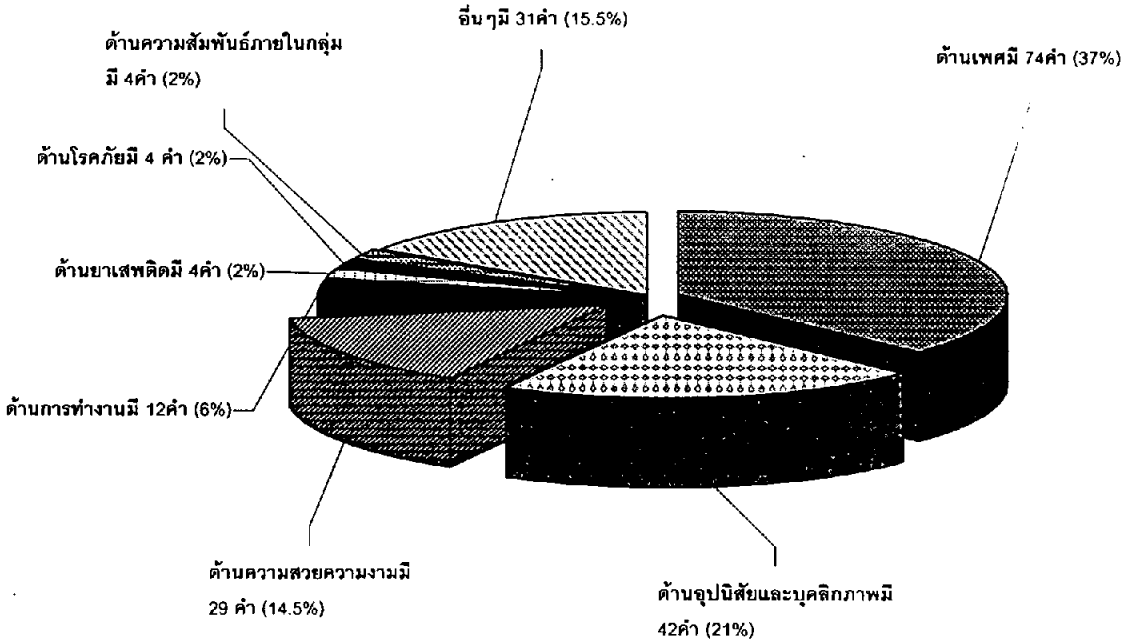

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงพฤติกรรมที่สะท้อนจากการใช้คำสแลงของสาวประเภทสอง

พฤติกรรมที่สะท้อนจากการใช้คำสแลงของสาวประเภทสองมีดังต่อไปนี้

1. ด้านเพศ คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมด้านเพศของสาวประเภทสอง มีจำนวน 74 คำ คิดเป็นร้อยละ 37 ได้แก่คำว่า

1. เหลือ
2. ง่าม
3. ซอง
4. ซิก
5. ตุ๊กตุ๊ก
6. ตู้
7. นก
8. น้ำหวาน
9. บัว
10. ม้วน
11. แมลง
12. โม
13. นั่งเทียน
14. สด
15. สตอเบอรี่
16. สอย
17. หมั้น
18. ฟันดาบ
19. แต้แว้ด
20. ฮอลล์
21. ร้องเพลง
22. ตอ
23. ประดิษฐ์
24. ฟู

25. ไม้
26. จ่ายตลาด
27. ชบา
28. ซาก
29. ฟิน
30. ทุ่น
31. ไมค์
32. ความคัน
33. ผัดไทย
34. เตาะบอล
35. โดยงู
36. ได้กิน
37. ตำแซบ
38. ตำแตง
39. ตู้แตก
40. ถวายสังฆทาน
41. ถึงมอ
42. น้องโดย
43. นางกอ
44. บัวสวรรค์
45. ปาโป๊ะ
46. ปาระเบิด
47. ส่งข้าว
48. สาวเสียบ
49. ออกรอบ
50. อ่อนเกลือ
51. ระเบิดถังดิส
52. ปลูกแล้วล้ม
53. สาว
54. ไส้เดือน
55. แต๊ป
56. เย
57. เยป่อง
58. ซอ
59. Thank you
60. ตำส้ม
61. ซอลิ้วเฮียง
62. บ๊วบ
63. เยเย่
64. เลี้ยงบาส
65. น้องนี
66. ลูกคุณ
67. ลงนะ
68. หน้าวัว
69. ล้างตู้
70. กิ๊ปปี้
71. โจ๊ะ
72. เซี๊ยะ
73. โต๊ะ
74. ต๊อง

2. ด้านอุปนิสัยและบุคลิกภาพ คำสแลงที่สื่อถึงอุปนิสัยและบุคลิกภาพของสาวประเภทสองมี 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 21 ได้แก่คำว่า

1. จิก
2. จุ๊บ
3. โปก
4. แผงลอย
5. เยอะ
6. เรี่ยม
7. ลำไย
8. ลืม
9. หนัง
10. หลุด
11. ป่วง
12. กะโหลกกะลา
13. โก๊ะ
14. โบก
15. ผู้หญิง
16. หลอน
17. แช่ม
18. ปั่น
19. เปื่อย
20. คอนฟี่
21. ตะมอยหอยสังข์
22. จุดพลุ
23. ทำเป็น
24. น้ำยายดัด
25. กินอิฐ
26. เห็ดสด
27. แอบปาด
28. โป๊ะผ่าง
29. แอบน่ากลัว
30. ขา think
31. แบบผิดผิด
32. กันซี
33. ปาโล
34. แอ๊ป
35. เอ็ม
36. block
37. hope
38. แพแวด
39. สุดซี
40. นางซิน
41. ป๊ะ
42. เก็กซง

3. ด้านความสวยความงาม คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมด้านความสวยความงามของสาวประเภทสอง มีจำนวน 29 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.5 ได้แก่คำว่า

1. เก้ง
2. แจ่ม
3. ฉ่ำ
4. ก้ามปู
5. กุ้งนาง
6. ปัง
7. เปรี้ยว
8. แผงลอย
9. ลอย
10. สับ
11. แคม
12. ผี
13. มืน
14. ยั่ว
15. ล้ำ
16. ซะนีผีไพร
17. เป็นเทพ
18. หน้าเงือก
19. หัวโปก
20. ช่วงหน้า
21. เป็นดาว
22. แบ๊ว
23. โบ๊ะ
24. เอล็ด
25. take
26. firm
27. out
28. อึย
29. ช่วงตะ

4. ด้านการทำงาน คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมด้านการทำงานของสาวประเภทสองมีจำนวน 12 คำ คิดเป็นร้อยละ 6 ได้แก่คำว่า

1. แกง
2. ต้ม
3. ป๊อก
4. เด้ง
5. ร่างแหลก
6. เกลั้ง
7. แน่น
8. แมว
9. ตุ่มแตก
10. ตุ่มใหญ่
11. tax
12. ตุ่ม

5. ด้านยาเสพติด คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมทางด้านยาเสพติดของสาวประเภทสองมีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่คำว่า

1. ฉุก
2. ดัน
3. ปาร์
4. กุ๊กกู่

6. ด้านโรคภัยต่าง ๆ คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมทางด้านโรคภัยของสาวประเภทสองมีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่คำว่า

1. ริดซี่
2. คอน
3. จั่ว
4. จ๊ะเอ๋

7. ด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม คำสแลงที่สื่อถึงพฤติกรรมทางด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่มมีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่คำว่า

1. คุณแม่
2. ลูกสาว
3. ตัวพ่อ
4. ตัวแม่

8. ด้านอื่น ๆ พฤติกรรมของสาวประเภทสองด้านอื่นๆ มีจำนวน 31 คำ คิดเป็นร้อยละ 15.5 ได้แก่คำว่า

1. ขาขึ้น
2. ไหม้
3. กีบ
4. ความนัย
5. ซี
6. โส
7. ท่วม
8. เฟอร์
9. ว่า
10. ของแรง
11. ช็อคประสาท
12. โดนเส้น
13. สะบัดบ๊อบ
14. เก็บ step
15. โดนเทสต์
16. เมาเม็ด
17. โลว์บัง
18. กลุบกลิบ

19. ของขึ้น
20. อิ้ม
21. half
22. curry
23. monitor
24. ตู้ม
25. เป็นผู้
26. ซีรี่
27. โสเภณี
28. ฝอรี่
29. ซ่า
30. มู
31. ดีดี

บทที่ 5
สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร สรุปสาระสำคัญและผลการวิจัย ได้ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาลักษณะคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้

2. เพื่อศึกษาลักษณะการสร้างคำสแลง และพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษาสแลงของสาวประเภทสอง.

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สาวประเภทสองในเขตวังทองหลาง เขตวัฒนา และเขตห้วยขวาง จำนวน 45 คน โดยมีวิธีการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา เป็นการสัมภาษณ์สาวประเภทสองเกี่ยวกับคำสแลงที่ใช้ ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นแบบที่ไม่มีโครงสร้างแน่นอน (unstructured interview) ตามแนวคิดของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. 2540 : 104)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมคำศัพท์สแลงของสาวประเภทสอง โดยผู้วิจัยได้รวบรวมคำสแลงจากวิธีการสัมภาษณ์สาวประเภทสอง พร้อมสอบถามความหมายแล้วจดบันทึก

2. นำคำสแลงที่รวบรวมได้ทั้งหมดจำนวน 250 คำ มาทดสอบว่าเป็นภาษาสแลงที่สาวประเภทสองใช้จริง โดยนำคำต่าง ๆดังกล่าวไปสอบถามบุคคลปกติจำนวน 10 คน เพื่อถามถึงความหมายของคำแต่ละคำ โดยอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

2.1 หากคำใดที่คนปกติทั้ง 10 คน ไม่ทราบความหมาย หรือ ไม่ได้ใช้คำดังกล่าวในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยกำหนดว่า คำเหล่านั้นคือคำสแลงของสาวประเภทสอง

2.2 หากคำใดที่คนปกติคนใดคนหนึ่งทราบความหมายหรือใช้คำดังกล่าวในชีวิตประจำวันซึ่งตรงกับความหมายที่สาวประเภทสองใช้ ผู้วิจัยกำหนดว่าคำเหล่านั้น ไม่ใช่คำสแลงของสาวประเภทสอง

2.3 หากคำใดที่คนปกติคนใดคนหนึ่งใช้คำดังกล่าวในชีวิตประจำวัน แต่ความหมายที่ใช้ไม่ตรงกับความหมายที่สาวประเภทสองใช้ ผู้วิจัยกำหนดว่าคำเหล่านั้น เป็นคำสแลงของสาวประเภทสอง

3. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 นำคำสแลงที่ได้จากการทดสอบทั้งหมดจำนวน 200 คำ มาจัดกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์ลักษณะการสร้างคำศัพท์ ตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531) ซึ่งจำแนกได้ 4 วิธีดังต่อไปนี้

1. การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่
2. การสร้างคำขึ้นใหม่
   2.1 การตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา
   2.2 การแปรเสียง (สระ หรือพยัญชนะ หรือ วรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย
   2.3 การสร้างคำสัมผัสเสียง
   2.4 การประสมคำ
   2.5 การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง ซึ่งคำดังกล่าวจะไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม
3. การยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น
4. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง

3.2 นำกลุ่มคำสแลงที่ได้จากเกณฑ์การสร้างคำศัพท์ตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และสุชาดา เทวะผลิน (2531) มาหาค่าร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการสร้างคำสแลงของสาวประเภทสอง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

สาวประเภทสองมีวิธีการสร้างคำสแลงโดยใช้วิธีการสร้างคำใหม่มากที่สุด (44.5%) ซึ่งเกิดจากการประสมคำระหว่างคำไทยกับคำไทย (19.5%) หรือ คำไทยกับคำต่างประเทศ (4.5%) หรือการสร้างคำใหม่ด้วยวิธีอื่นๆเช่น การตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา (8.5%) การสร้างคำสัมผัสเสียง (1.5%) การแปรเสียง (สระ พยัญชนะ หรือวรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา (0.5%) หรือ การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง (10%) รองลงมาคือ การสร้างคำด้วยวิธีนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ (39.5%) วิธีการสร้างคำลำดับถัดมาคือ การสร้างคำโดยการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น (6.5%) และวิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง (2%)

ผลการวิจัยที่พบ มีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต่อขังกับพฤติกรรมทางภาษา ในด้านการสร้างคำวิธีที่พบมากคือ การนำคำที่มีอยู่แล้วมาสื่อความหมายใหม่และการสร้างคำใหม่ กล่าวคือ ในงานวิจัยของ วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข พบว่าผู้ต้องขังมีวิธีการสร้างคำสแลงโดยใช้วิธีการนำคำที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่มากที่สุด และวิธีการสร้างคำใหม่มีมากเป็นอันดับที่สอง แต่งานวิจัยครั้งนี้พบว่าสาวประเภทสองมีวิธีการสร้างคำโดยใช้วิธี สร้างคำใหม่มากที่สุด ส่วนวิธีนำคำที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่มีมากเป็นอันดับที่สอง และการสร้างคำโดยการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาอื่นพบว่ามีเป็นจำนวนน้อยเหมือนกัน นอกจากนั้นผู้วิจัยได้พบว่า มีคำสแลงจำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดเข้าไปอยู่ในเกณฑ์การสร้างคำตามแนวคิดของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526) และ สุชาดา เทวะผลิน (2531) ผู้วิจัยจึงได้สร้างแนววิธีการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่ในภาษาโดยใช้ลักษณะการสร้างคำดังนี้คือ

การประสมคำระหว่างคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่มาจากการตัดพยางค์ในคำ (4%) การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่แปรเสียง (0.5%) การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับการย่อคำ (1%) การสร้างคำจากการแปรเสียง (สระ พยัญชนะ หรือวรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาและการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา (1.5%) และ การสร้างคำจากการแปรเสียงของคำและการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ (0.5%)

คำสแลงที่สาวประเภทสองใช้ในการสื่อสารสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของสาวประเภทสองในด้านต่างๆได้ และพฤติกรรมที่พบมากที่สุด คือ พฤติกรรมทางเพศ (37%) รองลงมาคือ ด้านอุปนิสัยและบุคลิกภาพ (21%) ถัดมาคือด้านความสวยความงาม (14.5%) ด้านการทำงาน (6%) และพฤติกรรมที่พบน้อยที่สุดก็คือ ด้านยาเสพติด ด้านโรคภัย และด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม พบเป็นจำนวน 2% เท่าๆกัน และนอกจากนั้นยังมีพฤติกรรมด้านอื่นๆที่ไม่เข้ากลุ่ม (15.5%)

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่าภาษาสแลงของสาวประเภทสองมีลักษณะพิเศษต่างจากภาษาสแลงโดยทั่วไป กล่าวคือ มีความแปลกใหม่และมีสีสันซึ่งแสดงออกมาในรูปของการสร้างคำใหม่ (44.5%) เช่นคำว่า เกลั้ง หมายถึง การเดินขายตัวตามท้องถนนของโสเภณี , เชี๊ยะ หมายถึง การมีผู้ชายเข้ามาจีบและให้ความสนใจในตัวสาวประเภทสอง มีความสนุกสนานในการเล่นคำ เช่นคำว่า ตะมอยหอยสังข์ หมายถึง การพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน , กุ๊กกู๋ หมายถึงการสูบโคเคน , ชะนีผีไพร หมายถึง คนที่ไม่สวยแต่มีความมั่นในในตัวเองสูงมาก เป็นต้น จากความแปลกใหม่ดังกล่าวทำให้เราเห็นว่าสาวประเภทสองเป็นกลุ่มคนที่มีความสามารถทางด้านภาษา มีการสร้างสรรค์คำศัพท์แปลกๆใหม่ๆมาใช้อยู่ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คำสแลงที่สาวประเภทสองใช้นั้นมีอายุการใช้งานค่อนข้างสั้น อยู่ได้ไม่นาน สอดคล้องกับการให้คำนิยามคำสแลงของนักวิชาการหลายท่าน เช่น ประทีป วาทิกทินกร (2538) และสอ เสถบุตร (2524)

ผลการศึกษาคำสแลงของสาวประเภทสองครั้งนี้ทำให้มองเห็นพฤติกรรมบางด้านที่เป็นที่มาของคำสแลงเหล่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสังคมแต่ละสังคมมีบรรทัดฐานทางสังคมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม และสิทธิหน้าที่ของสมาชิกให้มีความสอดคล้องและเหมาะกับสภาพของสังคม สังคมแต่ละสังคมจึงมีบรรทัดฐานที่แตกต่างกันออกไป สังคมไทยเป็นสังคมที่ผูกติดและให้ความสำคัญกับขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมาเป็นระยะเวลานาน ในด้านการใช้ชีวิตคู่ สังคมไทยให้การยอมรับการแต่งงานและการอยู่กินกันระหว่างชายและหญิงเท่านั้น ดังนั้นการใช้ชีวิตคู่ระหว่างสาวประเภทสองกับผู้ชายจึงเป็นเรื่องที่ผิดเนื่องด้วยขัดต่อบรรทัดฐานของสังคมไทย จึงทำให้เกิดการสร้างคำสแลงเพื่อใช้สื่อสารกันในกลุ่มและเพื่อไม่ให้คนทั่วไปรับรู้ถึงพฤติกรรมที่ขัดต่อบรรทัดฐานของสังคม ธรรมชาติของมนุษยชาติเราจะมีเรื่องของความรักและเพศสัมพันธ์เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิต เช่นเดียวกันกับสาวประเภทสองที่ต้องการความรักและความเข้าใจจากเพศตรงข้าม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาวประเภทสองส่วนใหญ่นิยมพูดคำที่มีความหมายสื่อไปถึงเรื่องของเพศตรงข้ามหรือแม้แต่เรื่องของเพศสัมพันธ์ สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้สาวประเภทสองมีการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องของเพศค่อนข้างมากอาจเนื่องมาจาก แรงกดดันจากสังคมที่สาวประเภทสองอาศัยอยู่ ยังไม่เปิดใจยอมรับความรู้ความสามารถของสาวประเภทสองอย่างแท้จริง จากเหตุผลข้างต้นทำให้สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของเพศมากที่สุด เป็นจำนวน 74คำ จากคำสแลงทั้งหมด 200คำ ตัวอย่างเช่นคำว่า สตอเบอรี่ หมายถึง การใช้ชีวิตคู่ อยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุขระหว่างสาว

ประเภทสองกับผู้ชาย คำว่า ถวายสังฆทาน หมายถึง การเสียตัวฟรีโดยไม่ได้สิ่งใดตอบแทน คำว่า ถวายบัว หมายถึง การทำ oral sex เป็นต้น และนอกจากนั้นสาวประเภทสองได้มีการสร้างคำสแลงขึ้นมาเพื่อใช้เรียกเพศต่างๆที่มีอยู่ในสังคม ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสาวประเภทสองและเพศที่มีอยู่ในสังคมได้ เพศชายเป็นเพศที่สาวประเภทสองให้ความสำคัญค่อนข้างมาก หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ชายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของสาวประเภทสอง คำสแลงที่สื่อความหมายถึงเพศชายได้แก่ คำว่า น้องโดย (ผู้ชายที่ไม่รังเกียจ และให้เกียรติสาวประเภทสองเสมือนหนึ่งเป็นผู้หญิง) น้ำหวาน (ชายหนุ่มวัยแรกรุ่น) ไม้ (ผู้ชาย) หน้าวัว (ผู้ชายที่หน้าตาไม่ดี) เป็นต้น และเนื่องด้วยสาวประเภทสองมีความรู้สึกว่าตนเป็นเพศเดียวกันกับเพศหญิง สาวประเภทสองจึงพยายามที่จะปรับเปลี่ยนตัวเองให้ดูกลมกลืนเป็นผู้หญิงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตัวอย่างของคำสแลงที่แสดงถึงความรู้สึกถึงการเป็นกลุ่มเป็นพวกเดียวกับผู้หญิงได้แก่คำว่า แอ๊ป และม้วน หมายถึง การพยายามทำจริตจะก้านให้เป็นผู้หญิง แต่ขณะเดียวกันสาวประเภทสองเปรียบผู้หญิงเป็นคู่แข่งทางด้านความรัก เนื่องด้วยผู้ชายส่วนใหญ่มักให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่ผู้หญิงมากกว่าสาวประเภทสอง จึงมีการสร้างคำสแลงเพื่อสื่อความหมายถึงเพศหญิงซึ่งมักจะสื่อออกมาในด้านลบ ได้แก่คำว่า น้องนี และ ซอลิ้วเฮียง มีความหมายว่า ผู้หญิง สิ่งที่สาวประเภทสองต้องระมัดระวังมาก คือการถูกเปิดเผยเพศที่แท้จริงของตน คำสแลงที่ใช้ในกรณีนี้ได้แก่ คำว่า ปาโป๊ะ และ ปาระเบิด หมายถึง การมีคนไปบอกให้ผู้ชายรู้ว่าสาวประเภทสองคนนั้นๆไม่ใช่ผู้หญิง ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวทำให้สาวประเภทสองขาดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนั้นสาวประเภทสองได้สร้างคำสแลงที่สื่อความหมายถึงพวกเดียวกันและเพศอื่นที่ไม่ใช่ เพศชาย , หญิง หรือ สาวประเภทสอง เช่นคำว่า นางกอ หมายถึง กะเทย โดยงู หมายถึง กะเทยที่ยังไม่ได้แปลงเพศ หรือคำว่า ไส้เดือน และ แมลง หมายถึง คนที่ระบุไม่ได้ว่าเป็นเพศอะไร เป็นต้น การที่สาวประเภทสองใช้คำสแลงที่สื่อความหมายถึงเพศค่อนข้างมาก อาจเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่ เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งยังขาดประสบการณ์และวุฒิภาวะในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ เพศ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ครูและผู้ปกครองควรทำความเข้าใจและให้คำแนะนำที่ถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของเด็ก สังคมควรตระหนักและให้ความสำคัญกับสมาชิกทุกเพศทุกวัย อย่างเสมอภาค สมาชิกในสังคมควรลดอคติและความกดดันที่มีต่อสาวประเภทสองลงโดยการเปิดใจยอมรับสาวประเภทสองให้มากขึ้น และควรให้การส่งเสริมโดยการดึงเอาความรู้ความสามารถที่มีศักยภาพในตัวของสาวประเภทสองมาใช้ให้เกิดเป็นประโยชน์และมีคุณค่าต่อสังคม เช่น ความสามารถในเรื่องของศิลปะ และความสวยความงามเป็นต้น ซึ่งการผลักดันดังกล่าวจะช่วยลดความกดดันที่สาวประเภทสองได้รับจากสังคมที่ตนอาศัยอยู่ได้ และนอกจากนั้นยังสามารถช่วยทำให้สาวประเภทไม่หมกมุ่นกับเรื่องของเพศมากเกินไป

คำสแลงที่แสดงถึงอุปนิสัยและบุคลิกภาพ สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของอุปนิสัยและบุคลิกภาพเป็นจำนวน 42คำ สาวประเภทสองส่วนใหญ่จะมีอุปนิสัยและบุคลิกภาพที่แตกต่างจากบุคคลทั่วๆไป ยกตัวอย่างเช่นคำว่า ตะมอยหอยสังข์ หมายถึง การสนทนาพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ สะท้อนให้เห็นว่าสาวประเภทสองมีลักษณะนิสัยที่ชอบความสนุกสนานและชอบการพบปะสังสรรค์กัน คอนฟี่และเอ็ม หมายถึง มั่นใจ สะท้อนให้เห็นว่าสาวประเภทสองเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง และมีความกล้าแสดงออก และคำว่า กันซี หมายถึง การกันไม่ให้คู่แข่งมาแย่งเอาผู้ชายของตนไป ทำให้เห็นว่า สาวประเภทสองมีลักษณะนิสัยที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ และแสดงถึงการหวงแหนและการทุ่มเทให้กับคนรักของตนเอง เป็นต้น

คำสแลงที่สาวประเภทสองใช้ในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของความสวยความงาม มีจำนวน 34คำ ความสวยความงามสามารถสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของสาวประเภทสองได้อย่างชัดเจนเนื่องด้วยสาวประเภทสองเป็นกลุ่มที่ให้ความพิถีพิถันกับเรื่องของรูปร่างหน้าตา และเป็นกลุ่มที่มีอาชีพคลุกคลีอยู่กับความสวยงามค่อนข้างมาก เช่นอาชีพนางโชว์ ช่างแต่งหน้าและ ช่างทำผม เป็นต้น จึงทำให้สาวประเภทสองมีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความสวยงามค่อนข้างมาก ตัวอย่างของคำสแลงที่สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมดังกล่าวเช่น คำว่า เอล็ด หมายถึง สวย สับ หมายถึง การมีหุ่นที่สะอดสะอง ยั่ว หมายถึง ดูสวยและดูมีเสน่ห์ หรือคำว่า เก้ง หมายถึง กะเทยที่สวยที่สุดในกลุ่ม เป็นต้น ความสามารถในด้านความสวยความงามถือเป็นจุดเด่นและพรสวรรค์ของสาวประเภทสองที่ควรได้รับการสนับสนุนจากสังคม หากสาวประเภทสองได้รับการสนับสนุนในศักยภาพที่ตนมีอยู่อย่างเต็มที่ ก็จะทำให้สาวประเภทสองใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปราศจากความกดดัน และสามารถนำเอาความรู้ความสามารถที่มีอยู่ในตนเองมาทำประโยชน์และพัฒนาสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสแลงที่เกี่ยวกับด้านการทำงาน สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของการทำงานเป็นจำนวน 12 คำ ตัวอย่างเช่น คำว่า tax หมายถึงการเสียเงินให้กับนายหน้าเพื่อที่จะได้ไปทำงานต่างประเทศ ร่างแหลก หมายถึง เหนื่อยสายตัวแทบขาด สะท้อนให้เห็นว่าสาวประเภทสองให้ความทุ่มเทและตั้งใจทำงานในงานที่ได้รับมอบหมาย คำว่า ต้ม หมายถึง การไม่ได้แขก สามารถสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมในการทำงานบางด้านของสาวประเภทสอง คือ การขายบริการทางเพศ เพื่อเลี้ยงชีพและช่วยเหลือจุนเจือครอบครัว ซึ่งคำสแลงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นการทำงานบางด้านของสาวประเภทสองบางส่วนในสังคม และนอกจากนั้นสาวประเภทสองมีการใช้คำสแลงเพื่อสื่อความหมายถึง เงิน ซึ่งมีการเรียกที่ต่างจากบุคคลทั่วไปเช่น คำว่า ตุ่ม หมายถึง เงินหลักพัน แมว หมายถึง เงินหลักร้อย หรือ ตุ่มใหญ่ หมายถึง 1 แสนบาท เป็นต้น

คำสแลงที่เกี่ยวกับโรคภัยต่างๆ สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของโรคเป็นจำนวน 4คำ ซึ่งคำดังกล่าวได้แก่ คำว่า ริดซี่ หมายถึง โรคริดสีดวง จ๊ะเอ๋ ,จั๋ว หมายถึง เอดส์ และ คอน หมายถึง ถุงยางอนามัย คำว่า จ๊ะเอ๋ ,จั๋ว และคอน สะท้อนให้เห็นว่า สาวประเภทสองจะให้ความระมัดระวังในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัย เนื่องมาจากในอดีตที่ผ่านมามีสาวประเภทสองจำนวนไม่น้อยที่เสียชีวิตเนื่องจากโรคเอดส์ จึงทำให้สาวประเภทสองในยุคปัจจุบันคำนึงถึงความปลอดภัยในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น การที่สาวประเภทสองส่วนใหญ่ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของโรคภัยต่างๆ อาจเนื่องมาจาก สาวประเภทสองมีการศึกษาและมีความรู้ที่สูงขึ้น และจากการที่ภาครัฐและภาคเอกชนได้เห็นความสำคัญของพิษภัยจากโรคต่างๆจึงได้มีการรณรงค์และประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการมีสุขภาพอนามัยที่ดีและความปลอดภัยจากโรคภัยต่างๆโดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในสื่อต่างๆมากมาย ซึ่งการรณรงค์ดังกล่าวสามารถช่วยให้สาวประเภทสองมีความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และการมีความเสี่ยงที่น้อยลงกับการมีโรคภัยต่างๆที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

คำสแลงที่แสดงถึงยาเสพติด สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของยาเสพติดจำนวน 4คำ ซึ่งคำดังกล่าวสามารถสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของสาวประเภทสองส่วนหนึ่งที่อยู่ในสังคมของกรุงเทพมหานคร เช่นคำว่า กุ๊กกู๋ หมายถึง การสูบโคเคน ดันและฉุก หมายถึง การเสพยาบ้า และปาร์ หมายถึงการชวนกันไปปาร์ตี้ยาเสพติด เป็นต้น พฤติกรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติดจัดได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่พบได้น้อยในสาวประเภทสอง เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของผู้ต้องขังในงานวิจัยของ Clemmer (1966) กับ วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข (2545) ซึ่งพบว่า ผู้ต้องขังมีการใช้คำสแลงในการสื่อความ

หมายเกี่ยวกับยาเสพติดมากกว่าสาวประเภทสอง ปัจจุบันยาเสพติดถือว่าเป็นปัญหาระดับชาติที่รัฐบาลได้ดูแลและเห็นความสำคัญเป็นอย่างมาก มีการปราบปรามทั้งผู้เสพและผู้ขายอย่างจริงจัง และมีการรณรงค์เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้สาวประเภทสองได้เล็งเห็นถึงมหันตภัยของยาเสพติด ส่งผลให้สาวประเภทสองมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดค่อนข้างน้อย

คำสแลงที่แสดงถึงความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม สาวประเภทสองใช้คำสแลงในการสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของความสัมพันธ์ภายในกลุ่มจำนวน 4 คำ สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความเข้มแข็ง เป็นสังคมที่มีลักษณะเป็นระบบเครือญาติ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความเอื้ออาทรและผูกพันกันอย่างใกล้ชิด สาวประเภทสองเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม มีการดูแลให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีการให้ความเคารพนับถือกันระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง ตัวอย่างของคำสแลงที่สื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องของความสัมพันธ์ ได้แก่ คุณแม่ หมายถึง รุ่นพี่ที่สาวประเภทสองให้ความเกรงใจ และเคารพนับถือ เนื่องด้วยมีอาวุโสสูงกว่า ลูกสาว หมายถึง รุ่นน้องที่ยังอ่อนประสบการณ์จึงทำให้เป็นที่เอ็นดูของรุ่นพี่ คำดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความผูกผันและมิตรภาพที่สาวประเภทสองมีต่อกัน

นอกจากนั้นยังมีคำสแลงจำนวนหนึ่งที่สามารถสื่อถึงพฤติกรรมด้านอื่นๆของสาวประเภทสอง เช่น คำว่า แพแวด หมายถึง การเดินเล่น ของขึ้น หมายถึง โกรธ ว่า หมายถึง การทักทายถามสารทุกข์สุกดิบ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 คนในสังคมควรจะรับรู้และตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนในสังคม เนื่องด้วยคำสแลงที่สาวประเภทสองใช้ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรต่างๆ เช่น ระดับการศึกษา และ อาชีพ ที่ส่งผลต่อการการใช้คำสแลงของสาวประเภทสอง

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำสแลงของคนกลุ่มอื่นในสังคม เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาถึงแนวโน้มทางพฤติกรรม ที่สื่อออกมาในรูปของภาษาสแลง ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

2.4 คำสแลงของสาวประเภทสองในแต่ละช่วงมีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จึงควรมีการศึกษาลักษณะการสร้างคำและความหมายของคำสแลงเป็นระยะ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

จินตนา พุทธเมตะ. (2546). *คำสแลง*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นพดล จันทร์เพ็ญ. (2531). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ.

นววรรณ พันธุเมธา. (2527). *ไวยากรณ์ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดรุ่งเรืองสาสินการพิมพ์.

_____. (2533). *เอกสารการสอนหน่วยที่ 1-8 การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

นัทธี จิตสว่าง. (2529). *ระบบสังคมผู้ต้องขังในเรือนจำ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประทีป วาทิกทินกร. (2539). *ลักษณะและการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประพจน์ อัศววิรุฬหการ. (2539). " ภาษากับสังคม," *สุโขทัยธรรมาธิราช*. ปีที่ 1.

ปรีชา ทิชินพงศ์. (2523). *ลักษณะภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2526). *ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บำรุงสาสิน.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พิษณุ บางเขียว. (2537). " คำที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาไทย," *ภาษาและวรรณคดีไทย*. ปีที่ 1. หน้า 98.

ไพบูลย์ ดวงจันทร์. (2542). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

รังสรรค์ จันต๊ะ. (2541). *เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท.130 ภาษาไทย*. เชียงใหม่ : ภาควิชาศึกษาทั่วไป คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

วราภรณ์ บำรุงกุล. (2529). *เอกสารคำสอนวิชาไทย 312 การใช้ภาษา*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

วิชาติ บูรณะประเสริฐสุข. (2545). *ลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขังกับพฤติกรรมทางภาษา : ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม.* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2521). *ภาษาและภาษาศาสตร์.* กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2526). " ว่าด้วยสแลง," *ภาษาและภาษาศาสตร์.* 1(1).

สมใจ เสรีวงศ์. (2526). *ภาษาสแลงในภาษากรุงเทพ.* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา. (2526). " ข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับภาษาไทย," *สิ่งน่ารู้ในภาษาไทย.* หน้า16-20.

สอ เสถบุตร. (2524). *New Model English-Thai Dictionary.* หน้า 1357. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

สุชาดา เทวะผลิน. (2531). *คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน.* วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สุดาพร ลักษณียนาวิน. (2525). " ภาษาศาสตร์กับครูสอนภาษา," *ศาสตร์แห่งภาษา.* หน้า 40.

สุวคนธ์ จงดระกูล. (2546). *ทักษะทางภาษา.* กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรพันธ์ บวรรักษา. (2544). " ภาษาปาก," *วรรณวิทัศน์.* 1 : 100.

อุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ).พระยา. (2517). *ปาฐกถาหลักภาษาไทย.* กรุงเทพฯ : บรรณาคาร.

Brown , Penelope and Levinson, Stephen C. (1987). *Politeness.* Cambridge : Cambridge University.

Clemmer , Donald. (1966). *The prison Community.* New York : Holt , Rinehart and Winston.

Flexner , Stuart Berg. (1975). " Preface," *In Dictionary of American Slang.* New York : Thomas Y. Crowell Company.

Hayagawa, S.I. (Samuel Ichiye). (1978). *Language in thought and action.* New York : Harcourt Jovanovich.

Hornby, A.S. (1980). *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English.* p.806.

Joss, Martin. (1961). *The Five Clocks*. p.6.

Partridge, Eric. (1954). *The World of Words*. London : Lowe and Brydone.

Sethaputra, So. (1970). *New Modern English-Thai Dictionary*. Volume Two. p.1346.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ความหมายของคำสแลง

ความหมายของคำสแลงเรียงตามลำดับอักษร

1. block – การกันไม่ให้คู่แข่งมาแย่งเอาผู้ชายของตนไป
2. curry – โสเภณี
3. firm – หุ่นดี สะอดสอง
4. half – ลูกครึ่ง
5. hope – มุ่งมั่น มีความแน่วแน่
6. monitor – สัญชาตญาณในการรับรู้ว่าคนใดเป็นกะเทยบ้าง
7. out – เชย ไม่สวย
8. take – การกินยาคุมกำเนิดเพื่อให้มีรูปร่างหน้าตาเป็นผู้หญิง
9. tax – การเสียเงินค่านายหน้าเพื่อที่จะได้ไปทำงานต่างประเทศ
10. thank you – การเสียตัวฟรีโดยไม่ได้ค่าตอบแทน
11. กลุบกลิบ – เล็กๆน้อยๆ
12. กะโหลกกะลา – ทำตัวเชยๆ , ทำอะไรไม่ได้เรื่อง
13. กันซี – การกันไม่ให้คู่แข่งมาแย่งเอาผู้ชายของตนไป
14. ก้ามปู – กะเทยที่ไม่สวย ตัวใหญ่ มีกล้ามเหมือนกับผู้ชาย
15. การิต้า – โสเภณี
16. กินอิฐ – การชอบอิจฉาริษยาผู้อื่น
17. กิ๊ปปี้ – อวัยวะเพศชาย
18. กีบ – นิ้วมือ นิ้วเท้า
19. กุ๊กกู๋ – การสูบโคเคน
20. กุ้งนาง – การทำตัวอ้อนแอ้นเพื่อให้ตนเองดูสวยและดูเป็นผู้หญิงมากที่สุด
21. เก็กซง – การพยายามทำตัวเป็นผู้ชาย
22. เก้ง – กะเทยที่มีรูปร่างหน้าตาสวยมาก
23. เก็บ step – เก็บรายละเอียด
24. เกลั้ง – การขายตัวตามท้องถนน
25. แกง – การใช้กลวิธีต่างๆเพื่อให้ได้เงินมากขึ้น
26. โก๊ะ – กะเทยที่ทำตัวเปิ่น

27. ของขึ้น – โกรธ

28. ของแรง – ดวงดี

29. ขา think – ชอบวิตกกังวลและคิดมาก

30. ขาขึ้น - ดวงขึ้น

31. ความคัน – การอยากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย

32. ความนัย – ประโยคที่เป็นความลับ

33. คอน – ถุงยางอนามัย

34. คอนฟี่ – มั่นใจในตัวเอง

35. คุณแม่ – รุ่นพี่ที่สาวประเภทสองให้ความเกรงใจและเคารพนับถือ เนื่องด้วยมีอาวุโสกว่า

36. แคม – หน้าตาไม่ดี

37. ง่าม – ผู้ชายที่หน้าตาดี

38. จ๊ะเอ๋ – โรคเอดส์

39. จั่ว – การติดโรคเอดส์

40. จ่ายตลาด – การออกหาผู้ชาย

41. จิก – การจีบ , การเกี้ยวผู้ชาย

42. จุดพลุ – การเรียกร้องความสนใจจากผู้ชาย

43. จุ๊บ – ขโมย

44. แจ่ม – สวย , น่ารัก

45. โจ๊ะ – การมีเพศสัมพันธ์

46. ฉ่ำ – สวย

47. ฉุก – การเสพยาบ้า

48. ชบา – ผู้หญิง

49. ช่วงตะ – ตะโพกสวย

50. ช่วงหน้า – หน้าสวย

51. ชอ – การช่วยตัวเองของผู้ชาย

52. ช็อคประสาท – การพูดเชิงจิตวิทยาเพื่อให้ผู้อื่นปรับปรุงตัวเอง

53. ชอลิ้วเฮียง – ผู้หญิง

54. ชะนีผีไพร – คนที่ไม่สวยแต่มีความมั่นใจในตัวเองสูงมาก

55. ซาก – การถูกผู้ชายเลือกไปนอนด้วย

56. แซ่ม – สอดรู้สอดเห็น

57. ซอง – การเลี้ยงผู้ชาย

58. ซำ – น่าเบื่อ

59. ซิก – การมีเพศสัมพันธ์แบบถูกกระทำ

60. ซี – ซีเรียส , เครียด

61. ซีรี่ – ซิริโคน

62. เซี๊ยะ – การมีผู้ชายเข้ามาจีบ เข้ามาคุยด้วยแล้วชวนกันออกไปเที่ยวต่อ

63. ดัน – การเสพยาบ้า

64. ดีดี – การเตือนให้ตั้งสติดีดี

65. เด้ง – การที่ถูก immigration ของต่างประเทศสั่งห้ามเข้าประเทศ

66. เด่าะบอล – การทำ oral sex

67. โดนเทสต์ – ถูกใจ

68. โดนเส้น – ถูกใจ พอใจ

69. โดยงู – กะเทยที่ยังไม่ได้ผ่าตัดแปลงเพศ

70. โด๊ะ - การมีเพศสัมพันธ์

71. ได้กิน – การได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย

72. ต้ม – การไม่ได้แขก

73. ตอ – การผ่าตัดแปลงเพศที่เอาอวัยวะเพศชายออกไม่หมด

74. ต๊อง – การช่วยตัวเองของผู้ชาย

75. ตะมอยหอยสังข์ – การสนทนาพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ

76. ตัวพ่อ – ผู้ชายที่มีความเชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ และเป็นที่เคารพแก่รุ่นน้อง

77. ตัวแม่ - กะเทยที่มีความเชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ และเป็นที่เคารพแก่รุ่นน้อง

78. ตำแซบ – การมีความสุขกับการมีเพศสัมพันธ์

79. ตำแดง – การช่วยให้ผู้ชายสำเร็จความใคร่โดยใช้มือ

80. ตำส้ม – การใช้มือช่วยสำเร็จความใคร่ให้ผู้ชาย

81. ตุ๊กตุ๊ก – การสำเร็จความใคร่ด้วยมือ

82. ตุ่ม – เงินหลักพัน

83. ดุ่มแตก – การได้เงินตามเป้า

84. ดุ่มใหญ่ – 1 แสนบาท

85. ตู้ – ประตูหลังของสาวประเภทสอง

86. ตู้แตก – การมีเลือดออกทางอวัยวะเพศหลังจากการมีเพศสัมพันธ์

87. ตู้ม – วิเศษ

88. แต๊บ – การซ่อนอวัยวะเพศตัวเองไว้ให้มิดชิด

89. แต้แว้ด – ผู้ชายที่ทำตัวตุ้งติ้ง

90. ถวายสังฆทาน – การเสียตัวฟรี โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน

91. ถึงมอ – การสามารถหาผู้ชายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน มาเป็นสามีได้

92. ท่วม – มากมาย , เยอะแยะ

93. ทำเป็น – การแสแสร้งของผู้ชาย

94. ทุ่น – การถูกผู้ชายทิ้ง

95. นก – การพลาดไม่ได้ผู้ชาย

96. น้องโดย – ผู้ชายที่ชอบกะเทย และให้เกียตริ์กะเทยเสมือนหนึ่งเป็นผู้หญิง

97. น้องนี – ผู้หญิง

98. นั่งเทียน – การมีเพศสัมพันธ์

99. นางกอ – โสเภณี หรือ กะเทย

100. นางชิน – ทำตัวสวยให้เหมือนกับนางเอกหนัง

101. น้ำยาดัด – ดัดจริต

102. น้ำหวาน – ชายหนุ่มวัยกระเต๊าะ

103. แน่น – ได้เงินเยอะ

104. บ๊วบ – การทำ oral sex

105. บัว – การทำ oral sex

106. บัวสวรรค์ – การที่กะเทยทำ oral sex ได้อย่างประทับใจ

107. แบบผิดผิด – การทำอะไรแบบไม่ได้มองดูตัวเอง ไม่สนใจว่าสิ่งที่ทำเป็นที่ถูกหรือผิด

108. แบ๊ว – การ present หน้าตา

109. โบก – ตบ

110. โบ๊ะ – เสริมสวย แต่งหน้า

111. โป๊ะผ่าง - การทำอะไรแบบไม่สนใจใคร ไม่แคร์สายตาผู้อื่น
112. ประดิษฐ์ – การทำตัวให้กลมกลืนเป็นผู้หญิง
113. ปลูกแล้วล้ม – การใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชาย แต่สุดท้ายก็ต้องแยกทางกัน
114. ป่วง – ทำตัวบ้าๆ บอๆ
115. ป๊อก – หมดแรงจนสลบสไล
116. ป๊ะ – ปะชัน
117. ปัง – การมีคนมาลุ่มหลงมาก
118. ปั่น – การพูดโน้มน้าวให้ผู้อื่นไขว้เขว
119. ปาโป๊ะ – การที่มีคนไปบอกผู้ชายว่าสาวประเภทสองคนนั้นๆไม่ใช่ผู้หญิง
120. ปาร์ – การชักชวนกันไปปาร์ตี้ยาเสพติด
121. ปาระเบิด - การที่มีคนไปบอกผู้ชายว่าสาวประเภทสองคนนั้นๆไม่ใช่ผู้หญิง
122. ปาโล – ลามก
123. เป็นดาว – มีเสน่ห์
124. เป็นเทพ – มีลักษณะเด่น
125. เป็นผู้ – ดูเป็นผู้ชาย
126. เปรี้ยว – ดูสวยและทันสมัย
127. เปื่อย – เถลถไล ไม่มีจุดหมาย ชักช้า ไม่ตั้งใจ
128. โปก – ตลก
129. โป๊ะ – กะเทยที่ไม่สวย มีกริยาไม่เรียบร้อยเหมือนผู้หญิง
130. ผัดไทย – การที่เพศเดียวกันมีเพศสัมพันธ์กันเอง
131. ผี - หน้าตาไม่ดี
132. ผู้หญิง – การพูดประชดประชันกะเทยที่ทำตัวเรียบร้อยเกินผู้หญิง และคิดว่าตนเองสวย , สวย
133. แผงลอย – กะเทยที่ใจง่าย , กะเทยที่ดูไม่มีระดับและไม่สวย
134. ฝอรี่ – ฝรั่ง ชาวต่างชาติ
135. แพแวด – เดินเล่น
136. ฟันดาบ – การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน
137. ฟิน – การถึงจุดสุดยอดของผู้ชาย
138. ฟู – การที่อวัยวะเพศชายแข็งตัว

139. เฟอร์ – เฟอร์นิเจอร์ เช่น บ้าน รถ โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น
140. ม้วน – การทำจริตจะก้านให้เป็นผู้หญิง
141. มึน – การกินยาคุมกำเนิดมาก
142. มู – ไสยศาสตร์
143. เมาเม็ด – การเมายานอนหลับ
144. แมลง – คนที่ระบุเพศไม่ได้
145. แมว – เงินหลักร้อย
146. โม – การใช้แท่งเทียนสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของสาวประเภทสองหลังจากได้รับการผ่าตัดแปลงเพศแล้วประมาณ 10 วัน
147. ไม้ – ผู้ชาย
148. ไมค์ – อวัยวะเพศชาย
149. ยั่ว – sexy
150. เย – การมีเพศสัมพันธ์
151. เยป๋อง - การมีเพศสัมพันธ์ทางทวาร
152. เยเย่ – การมีเพศสัมพันธ์
153. เยอะ – คนที่มักทำตัวมีปัญหา และสร้างปัญหาอยู่บ่อยๆ
154. ร้องเพลง – การทำ oral sex
155. ระเบิดถังคิส – การมีเพศสัมพันธ์ทางทวาร
156. ร่างแหลก – เหนื่อยสายตัวแทบขาด
157. ริดซี่ – ริดสีดวงทวาร
158. เรี่ยม – เปิ่น , สะเหร่อ
159. ลงนะ – การมีเพศสัมพันธ์อย่างหนึ่ง
160. ลอย – แต่งหน้าขาวมาก
161. ล้างตู้ – การมีเพศสัมพันธ์อย่างหนึ่ง
162. ล้ำ – ทันสมัย เป็นผู้นำแฟชั่น
163. ลำไย – เถลถไล
164. ลืม – การชอบทำอะไรตรงข้ามกับความจริง
165. ลูกคุณ – ผู้ชายที่ดูสะอาด ดูมีชาติตระกูล

166. ลูกสาว – รุ่นน้องกะเทยที่เป็นที่รักและน่าเอ็นดูของรุ่นพี่
167. เลี้ยงบาส – การทำ oral sex
168. โลว์บัง – ต่ำต้อย
169. ว่า – การทักทายว่า เป็นอย่างไรบ้าง
170. ส่งข้าว – การเดินทางไปหาผู้ชายเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน
171. สด – การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ใช้ถุงยาง
172. สตอเบอรี่ – กะเทยและผู้ชายที่ใช้ชีวิตคู่อยู่กินกันอย่างมีความสุข
173. สอย – การจีบผู้ชาย
174. สะบัดบ๊อบ – เชิด
175. สับ – การมีหุ่นที่สะอดสะอง
176. สาว – ผู้ชายที่ออกอาการตุ้งติ้ง
177. สาวเสียบ – กะเทยที่สามารถเป็นฝ่ายรุกได้
178. สุดซี – ทำอะไรแบบตั้งใจมาก
179. โส – สกปรก
180. ไส้เดือน – คนที่ระบุเพศไม่ได้
181. หนัง – หน้าด้าน
182. หน้าเงือก – หน้าตาไม่ดี
183. หน้าวัว – ผู้ชายที่หน้าตาไม่ดี
184. หมั้น – การทำ oral sex
185. หลอน – วิตกกังวล , หวาดระแวง
186. หลุด – กะเทยที่พยายามทำตัวเป็นผู้ชาย แต่มักจะแอบออกอาการอ้อนแอ้นออกมา
187. หัวโปก – กะเทยผมสั้น
188. เห็ดสด – กระดี้กระด้า
189. เหลือ – การตั้งใจไปเที่ยวเพื่อไปหาผู้ชาย แต่พลาดไม่ได้ผู้ชายกลับมาด้วย
190. ไหม้ – โกรธ , โมโห
191. ออกรอบ – การออกหาผู้ชาย
192. อ่อนเกลือ – การอ่อนประสบการณ์ทางเพศ
193. อึ้ม – คำที่บอกขนาดว่า มีขนาดใหญ่

194. เอ็ม – มั่นใจ
195. เอล็ด – สวย
196. แอบน่ากลัว – คิดร้ายๆในใจ
197. แอบปาด – พูดจาเชือดเฉือน
198. แอ๊ป – การเสแสร้ง แกล้งทำ
199. ฮอลล์ – การแบ่งสามีกันใช้
200. ฮึย – เชยๆ ทำตัวไม่เหมือนชาวบ้าน / ไม่สวย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายก่อชาติ ชำนาญช่าง
วันเดือนปีเกิด	22 กันยายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดน่าน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	87/1 ต.ม่วงตึ๊ด อำเภอเมือง จังหวัดน่าน
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (ศศ.บ) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร